

ŠKOLNÍ VÍŘET 81/2020

(V KARANTÉNĚ)

Přátelé, kamarádi,

tak už jsem opět tady. Sice v karanténě, ale přežívám. Je mi smutno, protože moji nejbližší – žáci redakční rady – se nemohou se mnou scházet, protože jsou z různých tříd, a navíc dělají nějaké různé divné pohyby – rotují, nebo co. Také je moc nepoznávám v těch rouškách a navíc na mě táhne, protože se pořád větrá....

Ale dost stěžování, všechno zlé je snad pro něco dobré, a tak je to i v mém případě. V rámci distanční výuky dostali žáci 2. stupně naší školy „tvůrčí úkol“ – měli zpracovat nějaké téma a poslat mi to. A že se snažili, o tom jsem se brzy přesvědčil. Při četbě jejich příspěvků jsem se někdy smál, jindy zamýšlel. Moc bych jim všem chtěl poděkovat, a tak jsem zpracoval příspěvky do tohoto „speciálu“.

Aby to bylo náležitě pestré, přidal jsem i výtvarné práce, vzniklé v hodinách výtvarných výchov. Některé z nich můžete vidět ve třídách či na chodbách.

Fotografie na této straně, na straně 13 a na poslední straně jsou dílem Daniela Němce z 9.C, moc za ně děkujeme!

A ještě jedno poděkování, a to panu učiteli Šteslovi za krásný návrh obálky časopisu.

Jsmo na konci podivného roku, přeji vám klidné a pěkné svátky a v novém roce mnoho pohody, zdraví a hlavně ať se všichni už můžeme sejít ve škole!!!!

Váš skolcas@seznam.cz

Kdyby věci uměly mluvit ...

Ahoj,

já jsem rouška a chráním vás proti koronaviru. Možná by někoho zajímalo, jak nás vlastně vyrábí. Jsme z různých materiálů, třeba z látky na trenýrky, ale i z nanovláken, šijí nás po celém světě.

Lidé nás nosí, ale nemají nás moc rádi. Buď nás vůbec nechtějí, nebo nás hází po venku a to se nám samozřejmě nelíbí. Proto jsme se začali různě vylepšovat. Začali jsme po sobě malovat lihovými a textilními fixami, dělají nám různé potisky a díky tomu se lidem dnes více líbíme. Stal se z nás i módní hit.

Ale i tak to nemáme jednoduché. Jsme plné škodlivých bakterií, musíme se často měnit, někdy se lidem s námi hůře dýchá. Lidé si na nás zvykají, nosí nás do obchodů, ve veřejné dopravě a děti do školy. Chráníme lidi proti nákaze.

Život roušky není snadný, ale přesto se snažíme co nejvíce pomáhat.

Jan Brtnický 7. A

Monolog roušky

Chtěla bych se vám představit, jsem rouška, neboli Ústenka chirurgická s gumičkami 3-vrstvá.

Dříve jsem byla téměř nepotřebná, pouze v nemocnici. Před půl rokem by za mě platily zlatem, a teď mě vlastní každý člověk. Můžete si mě koupit, nebo jsem výrobkem člověka, který si mě ušije.

Mým úkolem je vás chránit. Jsem jednoduchá, ale mám strašně těžký život. Když jsem na obličeji, odrážím COVID-19 a bacily, když se mnou můj majitel manipuluje, sahá na mě špinavými rukama, a když mě momentálně nepotřebuje, zmačká mě jak nepotřebný papír a strčí mě do kapsy nebo do kabelky. Tam někdy, zmačkaná a zavřená, trávím spoustu času. V případě že jsem výrobkem člověka, přichází chvíle očisty. Což je koupel ve vařící vodě. Odpočívám pověšená na šňůře, ležím pouze když po mě jezdí horkou žehličkou. Jsem-li jednorázová, koupená, tak skončím vyhozená v kontejneru, zabalená v igelitovém pytlíku.

A tohle prožívám každý den.

To jsem já, povinná a tak potřebná rouška pro každého z vás.

Jan Hejl 9.D

Monolog puntíkové roušky

Zdravím,

aby bylo jasno, jmenuji se Rouška. Rouška Domaušitá. Už jsem toho spoustu zažila. Ušili mě minulý rok v březnu a od té doby mě na své tlamce nosili skoro každý den. V létě jsem si na chvíli oddychla a doufala, že už je to na vždycky za mnou.

A ono ne! Je to tu zas - druhá vlna. Lidi mě zase nosí na puse celé dny, a jak přijdou domů, tak mě hodí někam do kouta, v lepším případě do prádelního koše a strašně se mě štítí. Někdy mě zmuchlají do kapsy a já jsem pak celá pomačkaná. Slyšela jsem, že některé z nás dokonce jen tak rovnou vyhodí do koše.

Hned jsem si všimla, že mě moc nemají rádi (a přitom jsem tak krásně puntíkováná). Oni se ale vymlouvají na to, že se ve mně špatně dýchá, je jim horko a mlží se jim brýle. Taková nevděčnost!

Některé z nás prý jenom leží doma v šuplíku a jejich lidé je nechtějí nosit. Měli by ale vědět, že my, roušky, se rády podíváme do ulic a navíc se svého člověka snažíme chránit před všemi viry. Nebo alespoň nepustíme viry od našeho člověka pryč.

Občas se mi stává, že si se mnou chce hrát pes, a já jsem pak celá oslintaná. Jindy mi papoušek naklove rožek a o kočce ani nemluví. Se zvířaty jsou pořád jenom starosti.

Jednou se mi zdála strašná noční můra. Místo krásných puntíků jsem byla jen obyčejně modrá a můj člověk si mě vůbec nevážil a jen tak mě odhodil uprostřed lesa. Hrozně jsem se bála, všude byla tma a okolo mě chodili zvláštní tvorové. Ležela jsem tam celé desítky let a pak jsem se rozpadla! Hrůza!

Pevně doufám, že lidé budou moct mít opět své tlamičky volné, a to hodně brzo. Už se totiž těším na své pohodlné místečko mezi ponožkami.

Michaela Rosičová 7. B

Monolog roušky

„Narodila jsem se 21. března 2020. Ušila mě na šicím stroji jedna moc hodná paní. Šila roušky různých barev a velikostí a rozdávala je v rodině a později lidem v naší vesnici. Já byla určena pro jejího synka. Pyšnila jsem se krásnou noční oblohou a dokonce i pár obrázky planet. Nepochybovala jsem o tom, že bude mít chlapec velkou radost a bude mne hrdě nosit a ukazovat kamarádům ve škole. Bohužel si mě vůbec neoblíbil...," povzdechla si rouška. Po chvíli smutně dodala: „Byla jsem moc nešťastná. Na nováčky asi nebyl nikdo zvědavý. Pořád si na nás všichni stěžovali. Díky hloupým dětským nápadům jsme sloužili mnohdy jako kapesník, utěrka po jídle, tahák při testu nebo dokonce jako prak. Taková ostuda! No a s dospělými to nebylo o nic lepší. Pořád jen stížnosti, že se jim špatně dýchá, pak zase že mají kvůli nám vyrážku nebo zapařenou pusu." Rouška rozhořčeně vykřikla: „Lidičky, vy si prostě musíte uvědomit, že už jsme členy vaší rodiny. Tak se podle toho chovejte. My za nic nemůžeme! Jsme tu proto, abychom pomáhaly a očekáváme trochu pochopení a lidskosti. Mějte nás rádi a zvykejte si. Asi to chvíli potrvá a možná už do vašeho šatníku tak nějak budeme patřit napořád. A když přijde zima, budeme rozhodně skvělým pomocníkem proti větru a chladu." „Můj páníček, tak říkám svému majiteli, už tuhle stránku u mne dokázal ocenit. Blýská se na lepší časy, možná mne bude mít i rád," usmála se při té myšlence rouška.

Natálie Minářová, 9. B

Dobrý den,

já jsem rouška. Rouška bavlněná, doma ušitá. Můj den začíná tím, že si mě ten lump, který mě vlastní, dá do kapsy a kompletně mě zmuchlá. Poté mě vytáhne a nasadí na jeho obličej, když nastupuje do autobusu. Vidím kopce, lesy, přehradu a město, ve kterém společně s majitelem vystupujeme a jdeme do školy. Ve škole mě má non stop nasazenou několik hodin, což je pro mě nepříjemné, protože jsem celá mokrá. A tak mu to vrátím tím, že ho začnu řezat do uší. Vůbec se mu to nelíbí, ale mně to dělá velikou radost. Jakmile přijdeme domů, hodí mě do pračky a sušičky, kde strávím zbytek dne. Nakonec projdu párou žehličky, abych byla čistá a nezávadná, připravená na nový den. Další ráno si mě, čerstvě vypranou a voňavou roušku, opět ten malý neposedá nasadí. To je můj den.

Vojtěch Jež 7. D

MONOLOG ROUŠKY

Všichni lidé si stěžují, jak se cítí v rouškách. Že vás taháme za uši, špatně se vám dýchá, bolí vás hlava.

Ale jak se cítíme my, roušky? Na to už se nikdo neptá, že?

Jak se asi musíme cítit, když na nás celý den plivete, kašlete, prskáte. Potom nás pohodíte do pokoje a to že nás máte vyprat, si vzpomenete až večer. Někteří lidé nás nosí nevyprané dokonce několik dní a pár jedinců nás nepralo ještě ani jednou, to si potom připadáme úplně pod psa. Uvědomte si, že vás chráníme před různými bakteriemi, nemocemi. Tak o nás prosím pečujte malinko lépe.

Kalhousová Pavlína 7.D

Ahoj, tady jsem já, rouška 🧤 a dnes Vám povím svůj příběh. Zase je ráno, dnes jdu poprvé do školy, jsem zvědavá, jaké to tam bude. Tak jsme před školou, kluk si mě dává na pusku a jdeme do školy. Wau, to je krása! Ale oni mluví jaksi divně, takhle se u nás v Číně nemluví. Hmmm, no už vím, proč jsem tak dlouho letěla. 💡 JÁ JSEM V ČESKU! No tak to já se musím naučit česky. Po několika hodinách češtiny jsem se naučila mluvit česky. Pak zavřeli školy a já zůstala ležet doma v tašce. Jsem smutná 😞 a čekám, co bude dál.

Petr Přichystal, 6.B

Ahoj,

myslíte si, že je dobré být rouškou? Tak si poslechněte tohle. Jsem látková rouška, můj start je tak, že mě někdo ušije a potom mě většinou použije, prodá nebo daruje. Když jdu na veřejnost s nějakým člověkem, tak mě mačká většinou v nějaké kapse nebo batohu a když si mě konečně nasadí na obličej tak jsem zpocené, mám na sobě dost bacilů, bakterií a možná i covid-19! Když si mě člověk sundá, tak mě vyperou, vyžehlí a uloží někam do krabičky, aby mě potom znovu použili. To si představte co se mi minulý týden stalo. Chlapec jménem Filip který mě nosí, si mě už o první přestávce chtěl vyměnit s rouškou od Evy. To já jsem tak hezká rouška? Asi ano. Jsem černá s bílými a oranžovými puntíky. Ta rouška od Evy je jen bílá, ale naštěstí si mě Filip nechal. Nasadil si mě na obličej a odešel si sednout do lavice. Po ukončení vyučování jsem s Filipem přišla domu a tam mě Filip dal do krabičky na špinavé roušky. Zde jsem si povídala s ostatními rouškami a čekala až mě Filipova maminka zase vyperá a budu moci jít s Filipem do školy.

Roman Polák 7.A

Monolog roušky

Ještě na začátku roku 2020 jsem byla známá převážně ve zdravotnictví. Ale na jaře se vše změnilo. Najednou jsem byla po celém světě. Ale nic hezkého to nebylo, kašlali na mě, plivali na mě, mačkali mě v kapse. A já se jen snažila pomoci. Ale co už, lidem se nedá zavděčit.

Už se těším, až se vrátím do nemocnic.

David Brablec, 9. B

Monolog podzimního listu

Bojím se. Přišel čas podzimu a já stále visím na větvičce stromu. Ostatní moji kamarádi už spadli do zhnědlé trávy pod stromem. Dívám se, jak si s nimi vítr chvíli pohrává a poté je nese dál a dál od stromu. Vítr fouká a jestli zesílí, možná spadnu a už nebudu mít takový výhled. Změnil jsem barvu z jarní zelené na žlutou přecházející do oranžové. Pěkná barva. Až všechny listy opadají, tak začne sněžit. Budou na mě ležet sněhové třpytící se vločky, bude to můj šperk. Ale teď jsem ještě rád, že na mě svítí podzimní slunce a hřeje mě. Zahlédl jsem veverku, jak si dělá zásoby ořechů na zimu. Najednou ale vítr nabral sílu a poslal mě k zemi.

Amálie Muselíková, 9. B

Monolog listu

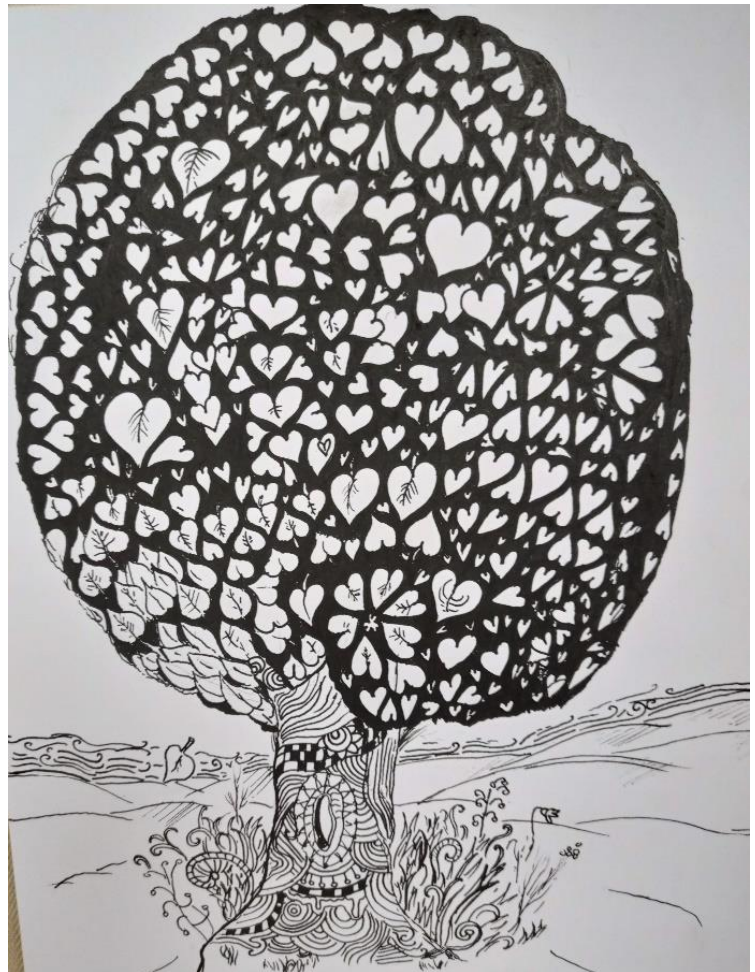
Jmenuji se Igor. Jsem dubový list. V létě je to krásné, teploučko a sluníčko, ale až přijde podzim, tak už je to horší. Začínají opadávat skoro všechny stromy a my taky. Žádný list nechce nikdy opadnout. Jelikož jsem na stromě potkal Anetu, tak se s ní ani loučit nechci. Už je podzim a začínají opadávat stromy, vůbec se mně nechce spadnout, ale je to tak. Začínají opadávat mí kamarádi i rodina, právě teď spadl můj strejda Franta. Je to hrozné se s nimi loučit. Ale já jsem mladý a silný list a budu se snažit držet co nejdéle. Už opadal skoro celý strom i Aneta, takže už nemám důvod se držet. Zafoukal vítr, tak jsem se pustil. Byl to pěkný pocit se proletět, až jsem dopadl, tak šel kluk jménem Jirka do školy a šlápl na mě. A tím končí tento příběh.

Martin Kobylka, 9. C

MONOLOG PODZIMNÍHO LISTU

Ahoj jsem list, mé jméno je František. V klidu si rostu na stromě se svými kamarády. Nejraději mám Máťu, ale jednoho dne jsem o něho přišel. Shodil ho vítr na zem a odnesl ho na polní cestu. Volal jsem na něho, ale neslyšel mě. Ráno jsem zahlédl dívku, která jde po cestě a vybírá si do košíku listy. Snad mně nesebere Máťu, pomyslím si. Ale ano, sbírá Máťu do košíku. Chci taky na zem, chci taky spadnout. A najednou se můj sen plní, vznáším se ve vzduchu a jak padám, cvrknu dívku do nosu. Hurá, i já se ocitnu v košíku vedle Máťi. Ahoj kamaráde. Choulíme se tiše v košíku a čekáme, co s námi bude. Dívka nás odnáší pryč z lesa, kam to asi jdeme? Ležíme zavřeni v tlusté knize. Konečně se kniha otvírá, jsme úplně placatí a vysušení, ale jsme spolu. Nakonec nás dívka lepí na papír a vytváří z nás krásný obrázek. A tak já a Máťa zdobíme její pokojíček.

Denisa Pospíšilová, 9. D

MONOLOG LISTU

Ahoj, jsem list který na jaře rozkvetne a v létě už jsem rozkvetlý a na podzim opadávám a v zimě už nejsem. Někdy si mě děti sbírají na výtvar a jindy mě roztrhnou. Když prší, tak jsem celý mokrý a jindy, když fouká hodně silný vítr, tak opadám jako když na podzim. Když přijdou lidé do lesa, tak mě buď utrhnou, zašlapou, roztrhají mě, odhodí mě nebo mě zaježdí auty nebo koly. Mě jako list najdeš všude. Také mě lidé zdobí, když dělají věnečky na podzim. A nebo si mě lidé jen tak zdobí. Tohle mám každý rok.

Kristýna Řezníková, 6. D

Monolog podzimního listu

Ahoj, já jsem podzimní list, mám hnědou barvu a
padám ze stromu dolů až na zem, padají se mnou i
ostatní listy. Lidé na mě potom šlapají a občas
mě i sbírají, ale stejně mě potom jen zahodí
někam jinam. Nemůžu s tím nic moc dělat, protože nemám nohy ani ruce. Jediné, co se mnou
hne, je vítr, člověk nebo třeba voda.

Kristýna Křížová, 6. D

Monolog podzimního listu

„To je nespravedlivé, lidi si tady v klidu chodí a proč? Protože nemají každodenní strach z toho, že spadnou a zemřou. Tak moc jim závidím. Taky bych chtěl být člověk. O nic se nestarat, nežít ve strachu, že moc zafouká vítr a mě to vezme s sebou. Když jsem na jaře vyrostl, tak mi všichni říkali, prožij svůj život, než zežloutneš, a já nikdy nevěděl, o čem to mluví, ale teď už to chápu, vždyť já jsem už skoro celý žlutý. Skoro všichni to už vzdali a nechali se odnést, ale já ne, já budu bojovat až do posledního dechu, kdybych to vzdal i já, tak tady chudák strom by zůstal úplně bez listů, ale já tě v tom nenechám. No tak, větře, to je všechno, co umíš? To je dost slabý. Já jsem tady teď ten hrdina, to já ten strom tady zachraňuju. Stal se ze mě hrdina listopaduuuu...

A tak tohohle morouse
odnesl vítr za kopce.
Dnes je strom však v plném květu,
vždyť je jaro zas a znovu.
Je tu nový?
Samozřejmě, takových se nezbavíme.
A já doufám, že má báseň nakonec
na chvíli ztlumí váš nekonečný stres.
Že žáci odevzdali úkol pozdě?
Nevadí, svět nezbortí se.

M. Táborská, 9. C

Monolog starého dubu

Zase k nám přišel podzim. Nejlépe to poznám podle toho, že moje krásné listy začnou opadávat. Ale i podle teplejšího oblečení dětí a paní učitelky. Chodí sem do lesa pravidelně na procházku školní družina. Prochází se tu i zamilované páry a ostatní obyvatelé blízké vesnice. Tento překrásný lesík jsem si za ta léta přivlastnil. Sám jsem se korunoval králem, protože jsem v lese nejstarší. Moc vám doporučuji můj lesík navštívit. Dokonce se u nás neobjevil ani kůrvec. Jednou si na mě vzpomeňte a přijďte se podívat. Pokud máte rádi přírodu, srdce vás samo zavede přímo za mnou.
Kateřina Mareschová, 9. B

Ahoj,

já jsem Metab, Vojtovo pouzdro, narodil jsem se v Číně a procestoval polovinu světa kamionem. Když mě přivezli do Česka, tak si mě koupil Vojta. Bydlím u něj doma v batohu.

Každý den (tedy před tím, než nás zavřeli) jezdím s Vojtou do školy. Jsem něco jako dům tužek, propisek, pastelek, fixů, lepidel a všeho možného, co do mě Vojta dá. Ve škole je docela zábava, sedím na lavici společně s Footym, ten patří Tomášovi, který sedí s mým páníčkem. Povídáme si spolu celou hodinu i celé přestávky. Když zvonek zazvoní naposledy, jdeme domů. Doma ale práce nekončí. Musíme udělat domácí úkoly. Někdy jich je víc, někdy míň, někdy žádné. A pak? Už jdu spát. Koneckonců my pouzdra jsme věci spavé, když můžu, prospím klidně i celý víkend a vlastně, divíte se? Vykonávat takto náročnou práci zaslouží řádný odpočinek v podobě spánku ve vyhřátém batohu stojícím vedle radiátoru, no nádhera. Možná se ptáte, co takové pouzdro dělá o prázdninách? A já vám odpovím. Buď spím, nebo si povídám s pastelkami či fixami. Ale to vám tedy povím, ti toho moc nenamluví, takže se většinu prázdnin nudím. No a to by bylo tak všechno, co jsem vám chtěl říct. Tak se mějte a užívejte života :) .

Vojtěch Komprda 7.A

A co si myslí zvířata?

Pes Kapka a rouška

Ahoj já jsem Kapka, jmenuji se tak, protože mě moje rodina našla v dešti.

Dnes vám povím příběh o takovém hadru: Byl to den jako každý jiný, probudila jsem se a začala škemrat pánička o jídlo. Po tom, co mi ho dal a dosyta jsem se najedla, tak se mi chtělo tááák na záchod. Šla jsem za páníčkem škemrat, aby šel se mnou ven. On se zvednul ze židle, něco zašeptal pod vousy a vzal vodítko.

Jakmile jsme vyšli ze dveří, tak páníček vytáhnul takovou hadru a nasadil si ji na pus, šli jsme do parku. Jak jsme došli, tak mě chtěl vyzkoušet z povelů, jakmile řekl první slovo, tak jsem mu vůbec nerozuměla, protože už od malička mám špatný sluch a většinou odezírám, ale tady to nešlo, protože měl pusu pod hadrou, a tak jsem na ni neviděla. Když řekl druhé slovo a já zase nic neudělala, tak asi pochopil, že je něco špatně. Při třetím slovu si sundal tu hadru a řekl: „Sedni“. To už jsem viděla, co mám dělat, sedla jsem si a dostala jsem pamlssek. Poté řekl ještě pár povelů a šli jsme domů.

Doma jsem si lehla na podlahu a pozorovala ostatní. Zrovna panička rozdávala ty hadry. V tu chvíli se ke mně rozběhl její syn a začal mi tu hadru taky nasazovat, mně se to nelíbilo, a tak jsem po něm zaštěkla, ale jen tak malinko, on se zalekl a utíkal zase pryč. Poté jsem usnula a už se nic nedělo.

Martin Kabelka 7. A

Ježek Luis

Tak tedy budu vstávat. Nejraději bych ještě spal několik hodin, ale už se mi zase dobývají do domečku. Zkusím trochu zafunět, třeba je odradím a zježím bodlinky. Sám však vím, že to nepomáhá a vždy si mě vytáhne z pelíšku. Jsem tedy ještě trochu naštvaný, ale v teplé náruči se mi také líbí. Pěkně mě podrbej na bříšku, ale buď se mnou jen ty. Ostatní cizáky nemám rád. Snad jen tu, na kterou voláš „mami“. Tak a stačí mazlení, teď bych se zase rád proběhl v tvé postýlce s plyšáky. Něco bych tam zakousl a označkoval „cha, cha“. A začalo mě kručet v bříše, kde je s tou večeří? Nikdy mě nenechává čekat a dnes někde zahálí. Už jí vidím, zase

kouká do té malé věci a to s ní není žádná řeč. Tak to si asi zafuním, jsem tu přeci já a mám hlad. Tak honem s těmi červy sem. Jéé, už je cítím a pěkně nasyp tu misku plnou! Zase teplá náruč a plná miska jen pro mne, to budu zase chvilku hodný a roztomilý, přeci to vstávání není zase tak špatné. Tak už mám dojedeno a pusť mě ještě ven a nezapomeň mi uklidit v kleci, ten smrádek mi moc nevoní. Jejda, slyším křik dětí, to mě zase budou chtít pohladit, to já nerad. Tak honem, dej mě zpátky domů, než mě tady objeví. Tak moc děkuji, doma mi to zase pěkně voní. Ještě se chvilku proběhnu v kolečku, umyji se v písku. Už by to dneska asi stačilo, tak si zase zalezu do domečku a půjdu spát. Uvidíme se zase zítra.

Klára Václavová 7. A

Meggie

Ahoj! Jmenuji se Meggie a nejraději jím maso. Moje panička, jsem zaslechla, že se jmenuje Markéta a je hrozně hodná, dává mi jídlo a hlavně to maso, co mám ráda. Jako další moje nejoblíbenější činnost je spaní. Dnes ráno jsem se probudila v nohách mé paničky, která ještě spala. Jediné, co jsem chtěla, bylo jídlo a pít, tak jsem ji zatahala za její peřinu. Tak potom vstala a vyslouženou odměnu jsem dostala, to byla dobrota a pak panička odešla za takovým divným stvořením s dlouhýma ušima, srst jako medvěd huňatou a teplou a říká jí Vanilka. Nechci, aby si s ní hrála. Chci, aby se mnou šla honit kočičky, tak jsem šla za paničkou a zaštěkala. Co si myslíte, že se stalo, to, co se stát nemělo. Stvoření se leklo zadupalo a panička mě vykopla z místnosti. Tak jsem se šla natáhnout a před nosem mně zavonělo kuřecí maso. Víte, co to bylo? Byla to omluva za vykopnutí. Víte, žárlím, když si hraje s tím chlupatým, dupacím, ušatým stvořením. Když to stvoření běhá v jejím pokoji, tak mě tam vůbec nepustí a to mě štve, nejraději bych s ním zatřepala. No jo, to je psí život. Ale paničku mám moc ráda.

Markéta Kopecká 7. D

KOCOUR MIKÍSEK

Ahoj, jmenuji se Mikíšek. Narodil jsem se 4. dubna 2019 a 6. července si pro mě a mého brášku přijela holka s nějakým pánem. Pořád mě hladila a potom nás dali do krabice a jeli jsme pryč. Celou dobu jsem se bál a bráška, ten se i počůral a hned, jak to ten pán zjistil, začal se strašně smát. Poté, co auto zastavilo, odnesla nás ta holčička do nějakého domu. Hned jak položila krabici, tak jsem s bráškou vyskočil ven a utíkal si lehnout na sedačku. Ta holčička s pánem odjeli a s námi tam zůstala paní a celou dobu nás hladila a drbala za ouškem. Když se vrátili, zjistil jsem, že se ta holka jmenuje Marťa a dovezla nám velký pelíšek, misky, jídlo a hračky. Hned jsem si oblíbil jezdcí myšku. Asi po třech měsících bráška utekl a já jsem viděl, jak ho zabil pes. Byl jsem moc smutný a Marťa stále brečela a každý den ho chodila hledat. Já jsem jí pořád říkal, že to udělal ten pes, ale ona mi asi nerozuměla. Brášku našel ten pán, byl schovaný za pískovištěm, ale byl mrtvý. Jelikož jsem byl moc smutný, tak Marťa a ten pán jeli pryč a vrátil se s cizím kocourkem. Neměl jsem ho rád, ale postupem času jsme se skamarádili a dnes ho beru, jako kdyby to byl můj bráška. Udělal bych pro něj všechno. Příště vám povím víc, tak zatím ahoj.

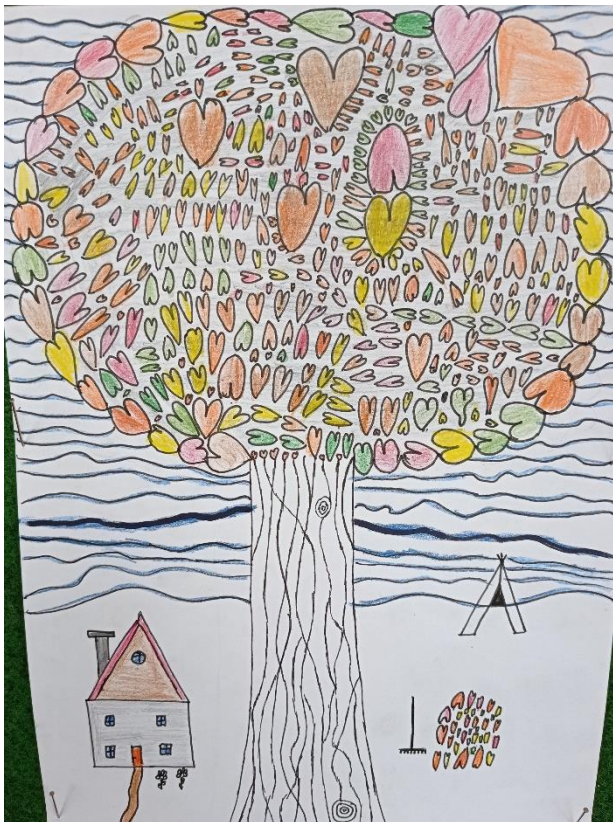
Martina Vlachová 7. D

Ahoj, jmenuji se Niki

Jednoho dne jsem běhala po dvorku s mamkou a taťkou a mými dalšími sourozenci. Přijeli neznámí lidé. Takový pán, paní a dvě děti, ty si se mnou začaly hrát, chovat mě a pak si mě vzali do takové krabice s dekou, místo pelíšku. Bylo mi smutno, že opustím rodinu. V hlavě jsem si říkala, jak se mi tam bude líbit, vypadají příjemně. Zkusím to. Tak si mě vzali, naložili do auta a tam mě držela starší holčička Natálka. Moc se mi to s ní líbilo. Dojeli jsme domů. A tam jsem dostala vodu, mlíčko a granule. Spala jsem s Natálkou v posteli. Další den jsme jeli ráno pro pelíšek a vodítko, obojek a plno dalších věcí. Občas mě zlobí mladší sestra Natálky. Jmenuje se Klárka. Bydlím s nimi už 6 let a mám je ráda. Chodíme na procházky a jezdím s nimi i na výlety. Můžu o sobě říci, že jsem spokojený psík.

Natálie Vyšehradová 7. D

Trocha poezie? Nikoho nezabije ...

Já a můj příběh

Budu vám vyprávět krátce,
že poblíž česko-moravské hranice
je kopcovitá krajina,
kde můj příběh začíná.

Před léty v podzimní čas
rodiče uslyšeli poprvé můj hlas
a hned z porodnice autem jedou
domů do naší vesničky si mě vezou.

Tatínek i maminka
mají radost z Vašíka.
Později s bráškou letí čáp,
aby si mohli kluci spolu hrát.

Václav Dvořáček 7.A

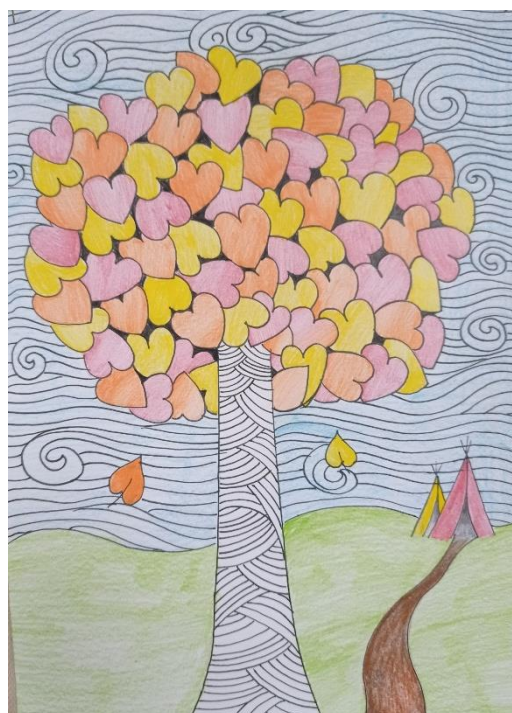
Mvška

Támhle Mourku, vem si ji!
Je u mě, v pokoji.
Už nechci nosit ohlodané ponožky.
Táhne mi potom na nožky.

Kluci dovádějí,
až se stěny domu otřásají.
Ráno vstávat a honem do školy
pilně plnit všechny úkoly.

Tatka mi jméno Václav dal
a do řad hasičů mě zapsal.
Hraju na klavír a s kamarády pinec,
někdy je to pěkný binec.

Říkám si: „Není to moc, není,
celá rodina při mně stojí.
Mají ze mě starosti a vrásky,
však pořád spoustu lásky.“

Fyzika

Newtonův zákon, gravitaci,
ať do zítřka umíte, chlapci!
A děvčata, nesmějte se,
sešity mi přinesete!
Zkontrolujte poučky.
A teď, odložte tužky.
Teď už nesmí nikdo psát,
testy vybere Jarda Had.
Mirku, ty neumíš převádět pascaly?
Kam to chceš dotáhnout bez školy?
A věřte tomu nebo ne,
Mirek se teď jako doktor,
bez pascalů obejde.

Antonín Kubík 8. A

Zimní období

Bliží se k nám Vánoce,
Copak asi dostanu?
Moc si přeji rukavice
a hlavně zdravou rodinu.

Doufám, že bude hodně sněhu,
abychom se mohli sáňkovat,
pak v teple si sednout na podlahu,
do sebe cukroví ládovat.

Jelikož je covid,
v tom je plno zmatků,
nesmím na nikoho mluvit,
proto píši seznam dárců.

Sledovat pohádky je moje hobby,
nebo se procházet venku,
večer už nikdo nezazlobí
spát budeme za chvíli.

Markéta Jílková 7. A

Strašidlo

Na starém hradě,
někde v horách,
chodilo strašidlo
po dlouhých nohách.
V noci chodilo a ve dne spalo,
taky moc rádo malovalo.

A tak jednou z nenadání,
namalovalo Bílou paní.
Potom hejkala, vílu, bludičky,
draka, Rusalku i sudičky...

Malovalo celý den a noc,
obrazů vzniklo opravdu moc.
Nebylo na ně místo v hradu,
tak se hold daly na zahradu.

Ze zahrady rázem vznikla galerie,
pojdte se podívat jak to tam žije!
Návštěvníků je spousta každý den
a tak si strašidlo splnilo umělecký sen.

Beata Marečková 7. A

Podzim

Pomalou a potají fouká vítr po kraji.
Vzduchem listy létají
a vlaštovky se na dalekou cestu chystají.
Kaštiny už dozrávají, děti na ně
vyčkávají.

Pavouček babí léto vykouzlí,
lidičky tím okouzlí.
Jablíčka už dozrávají
děti je do košíčků dávají.

Mlha ráno dlouho bývá,
a večer už brzo stmívá.
Dny se krátí víc a více,
doma září voňavá svíce.

Pan Podzim tohle všechno umí,
kdo nevěří, tak ať porozumí.
Když barvy na stromy rozdává,
tak podzim právě nastává.

Patrik Chlup 7. D

HODINY

Veliké hodiny tikají ve stánku,
kde ovoce prodává se,
kdo by čekal, že na hodiny
pozornost lidí upoutá se?

Vyrobené ze zlata,
třpytivé jak rubín,
jaká cena asi je,
těchto krásných hodin?

Hodiny nejsou k prodeji,
omlouváme se velice,
co kdybyste místo hodin,
koupili si ovoce?

Maliny, jablka, hrušky,
máme i půlku ananasu,
hodiny tu máme ale,
pouze pro měření času.

Lucie Marková 7. D

První a poslední

Když poprvé zahlédla jsem do tvých očí,
uvědomila jsem si, že svět se zvláště točí.
Vlasy do obličeje mi najednou začaly vát.
A ty, ses začal ohromně údivem smát.
Že co se to najednou děje ,
je krásný letní den ,
vždyť nás slunce přece hřeje,
ale vítr je najednou tu ten.

Nebrala jsem tě nikdy jako kamaráda,
a měla jsem tě prostě až moc ráda.
Však ale vím, že tohle jen jednostranné,
a mezi námi dvěma, se holt nic nestane.

Tvoje nová polovička je moc milá,
na ni bych nikdy neměla.
Spatřila jsem, jak tě vlídně políbila,
vevnitř jsem se smutkem chvěla...
Ale co s tím nadělám?

Však se neboj, mám plán...

Udivený výraz na tvé tváři,
mě docela smutně zaráží.
Neviděl jsi to pouto,
Co mezi námi dříve bylo?
Já bývala prostě moc hloupou,
a nic jiného mi nezbylo,
než doufat v víc.

Dnes tě lásko vidím naposled,
Prostě odcházím pryč.
Musela jsem něco přeci vymyslet,
a tohle je ten klíč.

Nikdy na tebe nezapomenu, to každý ví.
Nenávidět tě kvůli tomu je blbost,
Jsi totiž můj první a poslední.

Lucie Spáčilová 7. A

Dívka s prázdnou tváří (balada)

Dívka s prázdnou tváří v okně sedíc,
mlčky hledí do tmy.
Ticho křičíc svírá v spáry,
nikde nikdo, nikde nic.

Mír na první pohled mohl by se zdát,
krásné vyrovnané děvče.
Ve skutečnosti temný jenom mrak,
i když tvář její nedává to znát.

Dívka s prázdnou tváří v noci rozjímajíc,
v nicotě se topí.
Nevědíc co ráno vznese,
zda zas bolest a víc nic.

A tak sedíc při hvězdách,
chce jen vzdálit další den.
Přičítá minuty jednu za druhou,
rozjímajíc nad životem.

Prásk! Jak když třískot skla rozlehne se po domu.
Dívka s prázdnou tváří strne,
pak vyhoupne se do stoje a vyklouzne ze dveří.
Potichu a jako nic.

Jak kráčí tmavou chodbou v pozdní noční hodině,
je slyšet šramot, tiché kroky.
Snad jak osoba, šmátrající po jizbě.
Dveře skřípnou, dítě vidí rys postavy té záhadné.

Dívka s prázdnou tváří strnouc,
mlčky stojí v místnosti.
Vidí střepy, muže dva.
jinak nikde nic.

Jeden pán na zemi leží v ostrých zlomcích z rámečku,
druhý strnulý jak socha,
s věcmi co mu nenáleží.
S taškou plnou věcí a penězi v balíčku.

Dívka s prázdnou tváří v sloup stojí nechápajíc.
Shlédne dolů na mrtvého, pak zlodějovi do očí.

Raz, dva, tři, pán jest hbitě oknem pryč.
Střepy, ticho a víc nic.

Tatíček tu v krvi ležíc, nevnímá a nedutá.

Pán, co ještě včera ráno v úřadovně pracoval.

Pán, co ještě včera večer s dceruškou si vykládal,
leží v cimře na podlaze,
nehýbe se, nedýchá.

Strážníci dorážejíc k parcele,
vstoupí odhodlaně v dům.

Dívka stojí opareně nad loužičkou krve.

Dál jen chaos, dál jen šum.

Dívka s prázdnu tváří u lékaře ležíc,
hluše hledí do stropu.

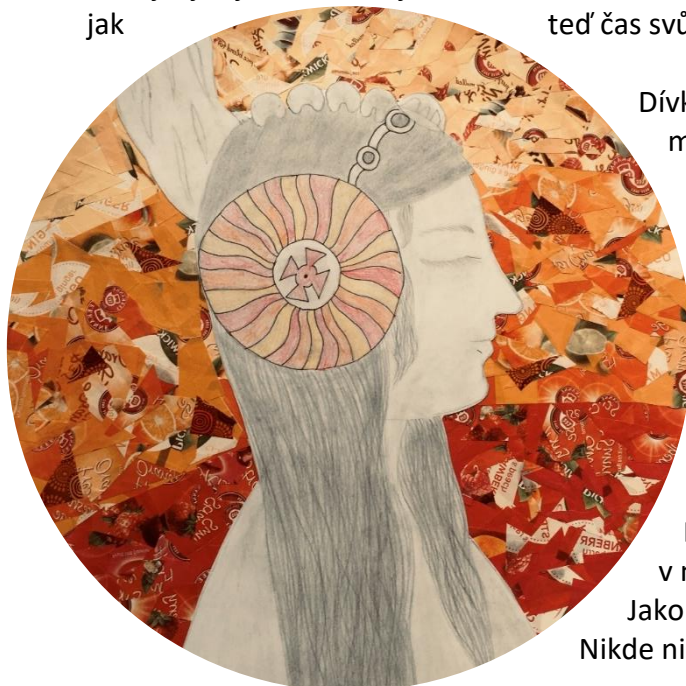
Hlas malého pána rozléhá se v prostoru.

Otázka za otázkou a jinak vůbec nic.

Společenství znenadání
podíví se nad dívčinou chladnou tváří.

Rokuje, jak jiskra zhasla jí v očích,
jak

teď čas svůj o samotě maří.

Dívka s prázdnu tváří v okně opět sedíc,
mlčky hledí do tmy.

V nicotě, unaveně rozjímajíc.

Nikde nikdo, nikde nic.

Že lež je, že jiskra zhasla dnes,
ví jen sama dívčina.

Ta hvězda v očích nespítila,
dlouho předtím ani teď.

Dívka s prázdnu tváří v okně sedíc,
v nicotě se topí.

Jako včera, jako předtím.

Nikde nikdo, nikde nic.

Šárka Hejlová 9.A

Myška

Venku byla malá díra
a v ní pěkná myška žila.
Měla šedý kožíšek,
louskala si oříšek.

Oříšek má skořápku,
myška couvá pozpátku.
Běží za ní myšátka,
její malá mlád'átka.

Podáme jim mrkvičku,
budou chroupat chvíličku.

Myšky,myšky ,myšičky
máte ostré zoubčky.

Mají rychlé nožičky,
co jim nesou kožíšky.
Musí rychle utíkat
když se blíží kočičky.

Chtěla bych být myšičkou
prozkoumat zem celičkou.
Prolézt hlínou světa kraj,
myšky mají v zemi ráj,

Anetta Bilanová 7. D

BERTA

Máme doma králíčka,
černobílá kulička,
je to Berta miláček ,
má chlupatý čumáček.

V kleci stříhá ušima,
oči na mě koulí,
skáče, dupe nohama,
v seně se pak schoulí.

Čeká na mě každé ráno,
úsměvem mě vítá,

otevřu jí dvířka klece,
po pokoji lítá.

Běhá, skáče vesele,
pak se ke mně tulí,
nasypu jí granule,
spokojeně funí.

Do klece se brzy vrátí,
ani tam se nenudí,
Berta je člen rodiny,
máme ji moc rádi.

Alena Víšková 7. D

Rouška

Dvě gumičky za má ouška
nosík teď mi schová rouška.
Mám zakrytou i pusinku,
stále vidím maminku.
Smějí se jí očka,
v roušce je teď kočka.

Když kráčíme společně,
můžem dýchat bezpečně.
Nosík vždy schovaný mám,
očkama se usmívám.

Poslyšte, dospělí i děti!
Roušky teď'ka letí!
Děláme to pro babičku,
pro dědečka i tetičku.
Rouškou druhé ochráníme
a brzy se snad uvidíme.

Pavel Chlup, 8. B

Vánoce

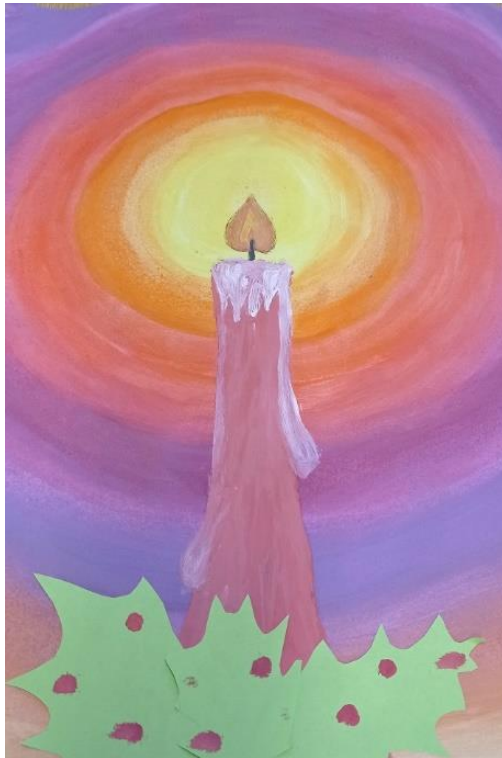
Vánoce jsou zase tady,
děda je tu pořád s námi.

Stromeček v pokoji stojí,
děti ho krásně zdobí.

Dobré jídlo do břicha,
bohatého Ježíška.

Radost, úspěch, pevný krok,
a pak šťastný nový rok.

Alena Kolářová, 8. B

Vánoce

Padá vločka bílá,
na nebi se stmívá.
Měsíc svítí velice,
jako naše světlice.

Zítřka budou Vánoce,
na ně se těším nejvíce.
Teď už půjdu rychle spát
A nechám si o nich zdát.

Denisa Zvěšková, 8. B

PODZIM

Padá listí, vítr fouká,
brzká zima na nás kouká.

Stromy se už krásně barví,
chodit na procházky nás velmi baví.

A když vyjde sluníčko,

Eliška Kobylková, 6. A

rozzáří nám všem líčko.

Draci na obloze krásně letí,
pouštějí je dospělí i děti.

Až nám podzim pomine,
tak nás zima nemine.

Listopad

Letní hrátky skončily

I děti se do škol vrátily

Stromy se krásně zbarvily

Také ptáci do teplých krajín odlétli

Opět podzim nastal

Papírové draky každý dostal

A tak vzhůru do nebes

Děti křičí, leť si dnes

Daniel Pjatygin 6.C

Modrá

Modrá, to je barva hezká,
má ji v sobě vlajka česká.
Moje barva oblíbená,
žádnou chybu v sobě nemá.

Je to barva nádherná,
nebe tuhle barvu má.
U mě tahle barva vede,
na rozdíl od barvy hnědé.

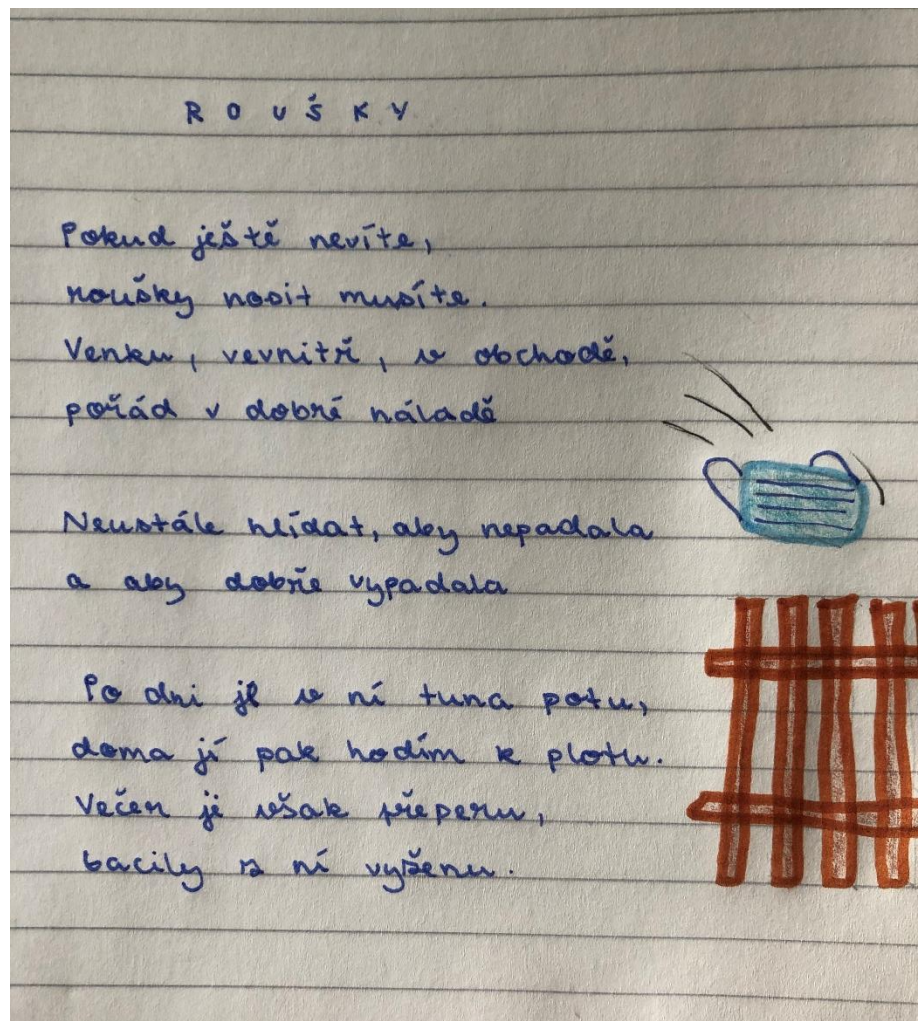
Nela Gernešová, 7. C

Láska

Láska je bezmocná
nikdo ji nechce přiznat,
láska je někdy nemocná
někdo to nechce uznat.

Že se mu líbí
neváží si toho,
pak sedí v síni
lásek je mnoho!

Barbora Jachanová, 6. A

Clara Schofield, 8. B

Rouška

Byla jsem kus látky
připravená na šaty
už je to zas tady
stříhají mě na kusy
navlékají šňůrky
zavazují za uši
nasazují mě na tváře

vůbec mně to nesluší
mohla jsem se točit v kole
teď do mě jen všichni funí
místo krásy na plese
chráním ústa i nos
doufám, že všem přinesu
dožít se zítřka v pořádku

Petr Kopecký, 6.B

Podzim

Ze stromů už listí padá,
dny se stále krátí,
na léto se vzpomíná,
kež se brzy vrátí.

Děti se již těší,
jak si pustí draky,
a pak všichni společně
proběhnou se taky.

Ptáčci letí do krajin,
zvířátka jdou spát.
A my všichni společně
budeme si hrát.

Zuzana Káčeríková 8. D

Atletika

Každý z nás má nějaké vlohy,
já mám třeba rychlé nohy.
Já v tričku či v teplém svetru,
uběhnu i stovky metrů.

A tak když ve škole zaváhám,
počkejte, já to někde v hlavě mám!
Jen rychlejší jsem v atletice
než v hodině při matice.

Tímhle se vám omlouvám,
opravdu to v hlavě mám!

Martina Šamšulová 8. C

Roušky

Protože se rádi máme,
my si roušky oblékáme.
Moje rouška chrání tebe,
tvoje rouška chrání mě,
společně to zvládneme.

I když se to divné zdá,
rouška je tvůj kamarád.
A za nějaký čas,
si budeš moct na pískovišti hrát.

Simona Klíčová, 9. B

Už je tady druhá vlna
celá zem je virem plna
začali jsme nosit roušky
zrušily nám všechny zkoušky
teď do školy nechodíme
celý den doma sedíme
a přitom se nudíme

rodiče dost prudíme
koronavirus je všude
snad ze zimy něco bude
teď jsme ve světě nejlepší
snad se náš stát polepší
a statistiky vylepší

Jan Gabarík, 9. D

V Číně letěl netopýr
Donesl nám koronavir
Vláda příkaz vydala
A domů nás poslala

Vojtěch Tyralík, 9. C

Rouška

Já jsem rouška zelená,
říkají mi Helena.
Puntíky na sobě mám
a jsem bavlněná.

Do nedávna neviditelná jsem byla,
dokud mě tato planeta nespátřila.
Teď pro všechny dobře sloužím,
chráním vás před nebezpečím.

Snažím se všem pomáhat
a ne lidi rozhádat.
Vroucí voda je můj sen,
zbaví mě bacilů za celý den.

Těším se až bude konec,
infekci odzvoní zvonec .

Monika Dokoupilová 9.D

Rouška

Když roušku si dáš,
tak pravidlo znáš.
Rouška tě chrání
a v nemoci ti brání.

Když ji dolů dáš,
tak s Babišem problém máš.
Snad to bude brzy jako dříve
a budeme prožívat opět společné chvíle.

Lukáš Bauer, 9. C

Sen

Lev tiše jako kočička,
odpočívá ve křoví,
usměvavé má rty,
za sebou jdou tři sloni,
tři prasátka připomínají,
ty na sobě klobouky mají,

vypadají jako mafiáni,
jen zbraně jim chybí,
místo toho kufry mají,
kampak se chytají?
Koala na všechny hledí,
až z velké dálky vidí.

Monika Müllerová, 9. D

Covid

Dnešní doba složitá je,
každý s ní bojuje ,
je období covidu,
za chvíli budeme pít vodu,
roušky nosit musíme
a dost se v nich dusíme.
Do školy teď nechodíme
a doma se moc nudíme.
Chci, aby to skončilo,
do školy se chodilo.

Mikuláš Šamšula, 6D

Dneska je den deštivý,
mou mysl to posílí.
Času budu mít teď dost,
plnit úkoly je radost.
V této době kovidové,
nic pro nás už není nové.
Na roušky si zvykáme
a pořád jen fňukáme.
Těšíme se na listopad,
snad se budeme moci potkat.

Ondřej Sýkora, 6.D

KARANTÉNA

Jednoho dne takhle z rána
nastala nám karanténa.
Povinná je všude rouška
odstávají mně z ní ouška.

Tak tu máme nový měsíc
nakažených je už tu víc.
Příznaky jsou rýma, kašel
ještě by se někdo našel.

Vanesa Novotná , 9. D

Louka kopretin

Ranní paprsky protrhly mračna,
je to krásné, mám to ráda.

Sedím v trávě a koukám kolem sebe,
jak krásné ráno dneska je.

Před sebou mám papír s tužkou,
kreslím louku přenádhernou.

Ta louka, je jako kopretinové moře,
bojím se, že ztratím se v něm.

Bíle září do okolí,

přitahuje starce, děti.

Ptačí zpěv a jasná obloha,
přinesou klid do mého
nitra.

Jednu kopretinu si
vezmu na
památku,

aby mi
připomněla tu
krásnou
chvilku.

Do herbáře
založím ji,

věčně
zůstane i v mé
mysli.

Anna Kotrlová, 9.C

Koronavirus

Pořád jenom doma sedím.
Řekl bych, že i trochu smrdím.
Úkolů mám nad hlavu.
Už se od nich skoro nehnu.
Dám si dobrý obídek.
Dneska vaří tatínek.
Mezitím nám všechno zavřou.
Všichni zase kroutí hlavou.
Všichni zase roušky nosí.
Všem se to už pěkně hnusí.
Už se těším, až to skončí.
Mně se doma blbě učí.

Daniel Němec, 9. C

KORONAVIRUS

Koronavirus není vůbec veselý,
dneska do školy jsme jít zase nesměli.
Musíme být doma a psát si úkoly,
místo toho, abychom s děčkama v lavici
seděli.
Všechno se zase zavřelo jako na jaře,
můžeme se maximálně učit na dvoře.
Dezinfekci nosíme všude u sebe,
minimální rozestupy dva metry od sebe.
Chtěla bych zase normálně chodit do
školy,
vídat učitele a spolužáky, jak jsou veselí.

Daniela Staňková 9.C

Rouška

Milá Hano,
chystej lano
nebo raděj šicí stroj
na závěrečný boj.
Ušijeme roušku,
ať máš co nosit na oušku.
Viry tu krouží,

už nás karanténa souží.
Ať z nás nikdo nebručí
s viry roušky zatočí.
Zůstaneme doma se zimou
společně s naší rodinou.
Sejdeme se všichni zas,
snad v ten vánoční čas.

Ondřej Musil, 9. C

Pokus o Bajku

Bajka o lani, krokodýlovi a lvu

Jelikož je bajka z části vymyšlený a z části pravdivý příběh, napsala jsem bajku o lani, krokodýlovi a lvu.

Kdysi dávno žila jedna laň, ta chodila každý den se napít k potůčku. Když si jí všiml lev, říkal si: „To by byla dobrá hostina.“ Každý den čekal na laň za stromem. Ale laně si všiml i krokodýl, byl hladový a natěšený na svou kořist. Jednoho dne si lev říkal: „Dnes jí určitě ulovím.“ Když laň pila z potůčku, lev se na ni zaměřil a neslyšně se k ní blížil. Viděl to i krokodýl a říkal si: „To je ale lepší než laň, laň je taková vyhublá, ale ten lev, z toho by byla lepší večeře.“ Lev se soustředil na laň a nedával pozor, co se děje kolem něj. Krokodýl využil příležitosti a chňapl po lvovi. Laň se lekla a utekla, ale lev ten už byl u krokodýla v břiše.

Každá bajka v sobě nese ponaučení.

Ponaučení: Nechval dne před večerem.

Veronika Kalasová 8. A

Zentan

Kdysi dávno, ve světě plného magie, divných stvoření, hybridů a mnoho dalších, byl jeden les. V tom lese malý dům a v tom domě velká králičí rodina. Mama králík, taťka králík, osm dcer a deset synů.

Avšak jednoho dne máma králík velmi onemocněla, všichni se jí snažili pomoci, ale marně.

Její nejmladší syn, který se právě vrátil z velkého dobrodružství, byl jediný, kdo jí mohl pomoci. Ve svých knihách našel jeden lektvar, který by jí pomohl, ale chyběl mu jeden krystal, který byl základní ingredience. A tak se mladý králík vydal na cestu, chodil od domu k domu, od hostince k hostinci, ale zatím neměl žádné štěstí.

Došel až na kraj města a uviděl poslední hostinec: „Pokud nenajdu pomoc tady, tak už opravdu nevím.“ řekl mladý králík a vešel do hostince s názvem „Dvě opilé vrány“. Najednou ho za jeho packu vzal jakýsi starý lišák a řekl „O tobě jsem slyšel, ty musíš být ten králík, co hledá krystal Zentan, že jo?“ „A-Ano“, odpověděl králík, trochu zaskočen tím, že se o něm vypráví, ale nebylo se čemu divit, když chodil od domu k domu.

„Vím , kde ten krystal je, ale musíš si dávat pozor, mladý muži, je to velmi nebezpečné..“ povídali si o krystalu asi ještě tak hodinu a když měl králík všechny potřebné informace , pokračoval v cestě.

Šel dva dny a dvě noci, až konečně došel k mohutné hoře . „Tak, tady to je“ řekl králík „Starý lišák Jerome (Džeroum) říkal, že krystal najdu uvnitř, no, je jen jeden způsob jak to zjistit.“ Otevřel velkou kamennou bránu a vešel do hory. Trvalo mu dlouho, než krystal našel, přece jen je to malý kámen uvnitř velké - ne, obrovské hory, to je jako hledat jehlu v kupce sena. Ale nakonec krystal přece jen našel.

V ten moment, kdy zvedl krystal, se hora začala třást a tak vyběhl ven, jak nejrychleji mohl. Náhle si vzpomněl, co mu starý lišák Jerome říkal o monstru, které chrání krystal Zentan, králík se ohlédl a spatřil něco neuvěřitelného.

Hoře narostly nohy a pronásledovala králíka! „VRAŤ MI MŮJ POKLAD ZLODĚJI!“ zvolala hora. V ten moment králík zakopl o jakýsi lesklý kámen a dostal nápad. Zvedl se, oprášil svůj bílý kožíšek a zavolal „Dobře! Tady máš zpátky svůj krystal! Omlouvám se!“ A hodil kámen hoře. Hora se vrátila zpátky na své místo s falešným krystalem.

Po tom králík sprintoval domů, jak nejrychleji mohl, namíchal lektvar. Mama králík vypila lektvar, uznala, že chutná divně, poděkovala, a usnula. Taťka králík byl šťasten, mladý králík byl šťasten, všichni byli šťastní a žili, dokud neumřeli.

Ponaučení: Láska i hory přenáší
R. Fajglová 7. A

Kohout

Jednoho letního dne, kdy se všichni lidé připravovali na dlouhý den na poli, vyšel z kurníku nejpyšnější kohout ze vsi. A když bylo přesně sedm hodin, kohout zakokrhá lépe než ostatní kohouti a vychloubal se vším, co ho napadlo. Když ho při odpoledním odpočívání vyrušila mazaná husa, kohout se po probrání opět začal povyšovat, jen co to šlo. Nalhal i to, že je nejchytřejší. A to husu moc podivilo. Řekla, že uzná, že je chytřejší, když do zítřejšího dopoledne zakokrhá nejlépe, co to jde. Kohout výzvu přijal a už se nemohl dočkat, že bude mazanější než ta nejmananější husa ve vsi. Ale jeho nedočkavost mu nedovolila spát celou noc. Nad svou výhrou pořád přemýšlel. Neuvědomil si, že je už skoro ráno. A pak usnul a spal až do odpoledne. Když se vzbudil, myslel si, že je nejvyšší čas zakokrhát. Jenže věděl, že když zakokrhá, budou si z něho dělat legraci i krávy ve vedlejší vsi, a budou ho mít za nejhoupějšího kohouta, protože kokrhá až odpoledne.

Pýcha předchází pád.

Jan Přichystal 7. A

BAJKA O KOCOURKOVI

Jeden malý Kocourek se bál, aby se mu nic nestalo, chodil jen po cestičkách, nikde neskákal, aby si neublížil. Potkal starého Kocoura, který mu řekl, ať se tak nebojí, že kočky mají sedm životů.

Kocourka to moc potěšilo, protože chození po cestičkách ho už nebavilo. Hned začal šplhat po stromech i po římsách skákat po stromech. Jednou, když se po římsě vracel domů, uklouzla mu tlapka a Kocourek spadl na chodník. Počítal hvězdičky a kolikátý život ztratil.

Kolem něj šla Moudrá Kočka: „Co tu tak sedíš, Kocourku?“ Kocourek jí pověděl úplně všechno, co vyváděl, o sedmi životech a také o tom, že je nesmrtelný, protože už přežil sedm smrtí. Kočka zakoulela očima a vysvětlila mu, že každá kočka má devět životů. „Už ti tedy zbývá jen jeden, tak si ho dobře střež!“

Šel tedy Kocourek velmi opatrně a pomaloučku domů, aby si nevyplýtl poslední život, ale v duchu začal životy přece jen přepočítávat. Ale jak tak počítal, nerozhlédl se na přechodu a přejelo ho auto. A tak nebohý Kocourek přišel o život, ani nevěděl o kolikátý .....

PONAUCENÍ: Žij život, který máš, další ti nemůže slíbit ani ten NEJCHYTŘEJŠÍ KOCOUR!

Ondřej Pelíšek 7. D

Jednoslabičné pohádky aneb Chvála Janu Werichovi

Než jsem šel spát, tak jsem psal, jak jdu ven a šel i pes, co byl můj. Šli jsme pryč a šli jsme dál, byl jsem jak mrak, co jde dál a dál a dál. Spal jsem se psem, šel jsem ven, řek jsem: Čau pse, pojd' už sem. Šel sem a pak zase tam, vím, proč šel tak hned dál. Řval jsem: pojd' sem pse a hned, chci tě mít hned tu a teď! Pes šel ke mně, jak jsem řek a pak si hned sed. Pak hned mi řek štěk a jak si sed, tak byl pod ním jen štěk. A to je vše. Jdu spát. Brou a dík.

Zuzana Chladilová, 9.C

Muž, kůň a pes

Žil byl muž a s ním žil i kůň. A ten kůň jel do vsi a muž se na něm vez.

Vez se přes les až do vsi. Ale ve vsi na něj štěk pes a ten kůň se ho lek a utek pryč. Ale když se ten kůň lek tak muž spad z něj na zem.

Muž si psa si vzal. Za to že mu utek kůň. Zpět šli asi den. Když muž zhléd svůj dům hned tam šel a byl rád, že je zpět. Pes byl taky rád, a muž mu vše dal. Dal mu pít a jíst. Pes tedy jed a pil. Pak už muž jen

řek, že je noc a šel spát. Pes si štěk a též spát šel.

Iva Slezáková, 9. C

Krátká bajka ----- pes liška a hydra

Jeden pes vlastnil svůj vlastní obchod s penězma, vyšel každý měsíc jen tak tak . Přišly lišky a začaly schvalovat opatření, které převážně lidem nevyhovovaly, ale bohužel s tím nemohl nikdo nic dělat. Pes se musel držet těch opatření, ale pak na internet napsala hydra, která tam napsala, to že je chyba těch prodejců, že to není chyba ekonomiky, že když se neumí postarat o sebe a o svoje zájmy, tak že jeto jejich chyba. Ale v tom se hydra pletla, to byla chyba aktuálního stavu a tím se začala hroutit ekonomika

Poučení: není chyba daného člověka, když se hroutí ekonomika a díky tomu není člověk schopen se o svoje zájmy moc dobře postarat

Dominik Kouřil, 9.D

Beran,býk a vlk

Beran s býkem jsou opravdu dobří společníci.Navzájem se podporují a dávají jeden druhému ze sebe to nejlepší.Beran je bláznivý a přináší do přátelství dobrou energii a býk je chytrý a je na něho spoleh. Jednoho dne se spolu prochází po rozkvetlé louce, býk chvilkami začne berana škádlit a beran se na oplátku před ním schovává. Z dále je ale pozoruje vlk, který se snaží získat berana. Vlk za nimi chodí a číhá na správnou chvíli. Beran s býkem po chvilce dojdou k řece, ze které začnou pít. Vlk se začně pomaličku přibližovat k beranovi, když už je těsně za ním a připraven k útoku, býk vyskočí a svými rohy odhodí vlka do vody. Beran se překvapeně otočí, podívá se na vlka a poděkuje býkovi za záchranu. Oba dva se spokojeně vrátí domů , zatímco mokrý vlk smutně leží v trávě.

Natálie Součková , 9. D

Příběhy ...

Stela

Stelu probudily paprsky vycházejícího slunce. Pomalu otevřela jedna oko a zděšeně pohlédla na hodiny. „O ne. O ne, o ne, o ne!“ začala panikařit, když si uvědomila, že už má být přes deset minut na rodinné snídani. „Dobré ráno, Dano! Už jsou všichni dole na snídani?“ zeptala se Stela chůvy její mladší sestry. „Ano, kromě Vaší babičky.“ odpověděla Dana.

„Počkat, cože?“ zastavila se Stela překvapeně uprostřed pokoje, když málem zakopla o svoji fenku, Ninu. Její babička, bývalá královna Aradonu, byla jedna z nejprísrnějších členů Steliny rodiny. „Kdy přijela?“ zeptala se stále překvapená Stela. „Přijela včera, kolem desáté večer. Říkala, že přijela, protože má nějaké důležité zprávy. Ale nezmiňovala čeho se to týká, že vám to prý všem řekne na snídani.“ vysvětlila jí Dana. „No jo, snídaně!“ vzpomněla si Stela a rychle se rozběhla do jídelny. Když konečně udýchaně přiběhla do jídelny, všichni už tam byli, včetně její babičky. „Oh!“ zarazila se Stela a automaticky se v přítomnosti její babičky narovnala. „Dobré ráno, babičko! Nevěděla jsem, že už tady budeš!“ řekla a udělala pukrle

směrem k její babičce. „Dobré ráno, Stelo. A ano, přijela jsem již minulou noc. Teď, když už jsme tu všichni, bych vám ráda vysvětlila důvod mé nečekané návštěvy. Ale předtím, Stelo, drahoušku, posad se rovně.“ Stela se okamžitě narovnala a nenápadně protočila očima. „Nechceš přece skončit s hrbolem zádech! To by na princezně hezké nebylo.“ „Tak, mami,“ začala Stelina máma, Emily, aby odvrátila pozornost od Stely. „Vysvětlíš nám, co vedlo k tvé nečekané návštěvě?“ „Jistě! Pamatujete na tu bouřku, která minulý týden postihla Aradon? Ukázalo se, že mi úplně vytopila sklepy, takže u vás zůstanu dalších několik příštích týdnů!“ vysvětlila nadšeně a Stela vyprskla trošku džusu na stůl. „Pardon, ale cože?!“ vykřikla

překvapeně Stela. „No ano. Taky bych se dnes ráda přestěhovala do západního křídla – do toho pokoje s největší koupelnou, prosím. Každopádně, já už půjdu,“ řekla, vznešeně se zvedla od stolu a vydala se zpátky do svého pokoje. „Babička tady vážně bude bydlet?“ zeptala se překvapeně Sandra, Stelina mladší sestra. „No, vypadá to, že ano.“ odpověděla Emily, pořád mírně v šoku z toho, že tu její tchýně zůstane nejméně další měsíc. „Já už taky budu muset jít, ať zase nepřijdu pozdě do školy!“ vzpomněla si Stela a rychle odešla zpátky do svého pokoje se nachystat do školy. „Počkat, cože? Ona už někdy přišla pozdě do školy?“ otočila se Emily na Sandru, která pokrčila rameny.

„Ahoj, Stelo!“ pozdravil Stelu Sam, její nejlepší kamarád, jakmile vešla do školy. „Slyšel jsem, že je tvoje babička zpátky ve městě?“ hned se ptal. Stela přikývla. „Přijela včera večer a dnes ráno nám oznámila, že u nás bude měsíc bydlet. Nijak moc by mi to nevadilo, ale chce zůstat v pokoji kousek od mého! Jakoby nestačilo, že mě vždycky kritizuje, ale teď to bude tak pětkrát denně.“ protočila Stela očima. „A jak ses to vůbec dozvěděl?“ zeptala se Stela. „Když jsem ráno přišel do školy, všichni už o tom mluvili, ale myslím, že to začala Nora.“ vysvětlil jí Sam a pokrčil rameny. Po konci vyučování našla Stela Noru a zeptala se jí, jak se o její babičce dozvěděla. „Včera večer ji zahlédl můj táta, když šel pro dřevo.“ řekla jí Nora a udělala bublinu ze žvýkačky. „Sorry Stelo, ale lidi ji tady nemají moc rádi. Každopádně, já už musím jít, uvidíme se zítra.“ řekla a vydala se směrem k červenému autu jejích rodičů. „Počkat, cože?“ zastavila se Stela. „Jo, no moje babička říká, že měl radši vládnout tvůj děda, ne ona.“ otočila se Nora a nastoupila do auta. „I když mně přijde vážně skvělý, že vládla sama!“ dodala a nechala Stelu stát na parkovišti samotnou.

Když přišla domů, odložila si tašku a šla na svou každodenní procházku zahradou. Zatímco tiše procházela mezi záhony růží, vítr jí vlál hustými blondatými vlasy. Když došla k lavičce poblíž jabloně, všimla si, že už tam někdo sedí. „Dobré odpoledne, Stelo.“ pozdravila ji její babička. „Dobré odpoledne, babičko. Mohu si přisednout?“ zeptala se Stela a její babička přikývla. „Dneska je moc hezké počasí, že?“ řekla Stela s pohledem upřeným na modrou oblohu. „Jistě.“ přitakala. „Jak ses dnes měla ve škole?“ „Jako vždycky,“ pokrčila Stela rameny. „Můžu se tě na něco zeptat? Jak to, že jsi vládla Aradonu sama? Nemá vždycky vládnout král?“ ptala se Stela zmateně. „No ano, než jsem vládla já, vždycky vládli jenom samí muži. Můj tatínek chtěl, abych si vzala nějakého prince, který by tady mohl vládnout místo mě. Nakonec jsem se stala první královnou a asi 5 let po tom jsem si vzala tvého dědečka. Moc lidí s tím nesouhlasilo, nelíbilo se jim, že zemi povede žena, ale nakonec to tak nějak přijali. Víš dobře, že se nemusíš vdát, abys mohla vládnout Aradonu, že ano? Někdy je mnohem lepší život bez muže připisující si zásluhy za všechno, co udělá žena ve vedení. I když tvůj dědeček byl jiný – asi kvůli tomu, že nebyl tak povrchní, jako muži královského původu.“

Uběhl už asi týden od té doby, co Stelina babička dorazila do zámku, když jedno odpoledne přišel Sam vyzvednout Stelu, aby spolu šli vyvenčit jejich psy do místního parku. „Same! Jaké milé překvapení, už jsem tě neviděla skoro půl roku!“ pozdravila ho Stelina babička, která právě vešla do haly ve svých zlatých honosných šatech. „Dobrý den! Ty šaty jsou krásné! Ta barva Vám pěkně ladí k očím.“ pochválil jí Sam šaty. Stelina babička měla Sama vždy moc ráda, protože se zajímal o modu a o té si vždycky ráda povídala. „Jdeš vyzvednout Stelu?“ zeptala se a Sam přikývl. „Tak už se mezi vámi k něčemu došlo?“ pokračovala a Sam se zatvářil zděšeně. „To vůbec ne! Stelu mám sice moc rád, ale jsme jen kamarádi.“ prohlásil Sam. „Když myslíš.“ usmála se babička. V tom se do haly přičítala udýchaná Stela. „Promiň, že mi to tak trvalo, a-ale myslím, že Nina utekla!“ vyhrkla Stela. „Dívala jsem se všude, ale nemůžu ji najít!“ začínala pomalu panikařit. „Uklidni se, hlavně

dýchej, prosím tě! A neboj, určitě jenom utekla na zahradu.“ uklidňoval ji Sam. „Tak pojdte, půjdeme se podívat.“ řekla babička a vydala se směrem k východu na zahradu. Hledali desítky minut, obcházel zahradu pořád dokola a prohlíželi jednotlivé pokoje zámku, ale nikde ji nemohli najít. „Co když už ji nenajdeme? Co když už leží někde přejetá na silnici?“ opakovala vyděšeně Stela, zatímco pořád dokola prohledávala jeden pokoj. „Tohle byl vždycky její nejoblíbenější pokoj, vidíte tam ten pelíšek? Je v něm její nejoblíbenější tyrkysová dečka.“ ukazovala Stela k posteli, zatímco se jí oči plnily slzami. „Neboj se zlato, určitě se najde! Určitě je někde poblíž.“ utěšovala Stelu její máma. A vtom někdo zazvonil na zvonek na bráně. „Pojď Stelo, třeba někdo našel Ninu!“ a vážně, před bránou stála Nora s Ninou v náručí. „Našla jsem ji ujidá ze žrádla naší kočky na zahradě, když jsem tam šla posbírat jablka.“ vysvětlovala Nora, zatímco Ninu opatrně předávala Stele. „Moc děkuju, ani nevíš, jak moc jsem se o ni bála!“ děkovala vděčně Noře. „Nemáš vůbec zač, ale já už budu muset jít. Uvidíme se ve škole!“ rozloučila se rychle Nora a šla zpátky ke svému domu. „Možná nakonec není tak špatná, jak jsem si myslel.“ podotkl Sam a vydal se zpátky do Stelina pokoje, zatímco Stela zůstala stát ve dveřích a pozorovala vzdalující se Noru. „Co to bylo za dívku?“ zeptala se zvědavě babička a Stela sebou překvapeně trhla, vůbec netušila, že tam stojí. „Jenom jedna holka z mojí školy.“ odpověděla červenající se Stela. „Aha, chápu.“ pousmála se a nechala Stelu stát samotnou u dveří.

Jeden den večer se šla Stela zase projít do zahrady. Když procházela kolem soch již

mrtvých králů,
přemýšlela, co tím
babička myslela. Co
myslela tím, že to
chápa? Vždyť ani
samotná Stela to
nechápa. Když došla k
lavičce vedle jabloně,
uviděla, že tam její
babička zase sedí.
„Krásný večer,
nemyslíš?“ řekla
babička, aniž by vzhledla
od skicáku, kam kreslila
dvě ženy procházející
podzimní zahradou
plnou barevných listů.
Stela přikývla.
„Nevěděla jsem, že
kreslíš.“ řekla
překvapeně s pohledem
na skoro hotový
obrázek. „Nemůžu
uvěřit, že už zítra
odjíždíš! Musíš zase co
nejdříve přijet, i kdyby
jenom kvůli Samovi a
jeho módě, víš přece, že

se mnou o tom mluvit nemůže.“ zavtipkovala Stela a její babička se rozesmála. Během posledního měsíce se se Stelou nečekaně sblížily, což všechny příjemně překvapilo. „Neboj se, určitě zase brzo přijedu.“ ujišťovala ji babička s pohledem upřeným na papír. Stela chvíli pozorovala tužku pohybující se po měkkém papíru babiččina skicáku a po chvílce si otevřela Jane Eyre, knížku, kterou už si dlouho chtěla přečíst, ale přemluvila ji k tomu až babička. Dobro hodinu jenom seděly pod pomalu tmavnoucí oblohou, až se babička zvedla a podívala se na Stelu. „Pamatuj si, co jsem říkala, ke štěstí nutně nepotřebuješ muže, je v pořádku být jiná.“ a tak zněla poslední slova, které jí kdy její babička řekla. Co se později večer stalo, má Stela pořád rozmazané. Pamatuje si svého tátu, běžícího směrem k jabloni, křičícího něco o infarktu, pamatuje si, jak přiběhla zpátky do hradu, pamatuje si babičku ve svých nejoblíbenějších šatech, bezvládně ležící na zemi a nemocnici. Když jim později v nemocnici doktoři oznámili, že už jí nemůžou nijak pomoci, v celé rodině propukl hluboký smutek. Když se příštího rána vrátili zpátky do zámku, Stela si všimla skicáku ležícího v rohu haly. Byl nalistovaný na poslední straně, kde byl ten obrázek, který včera malovala v zahradě. Vzala si skicák k sobě do pokoje a strávila celý den prohlížením babiččinych kreseb – malovala úplně cokoli, od barevných červánků, až po autoportréty každého obyvatele zámku, dokonce i Nory, držící Ninu v náručí. Nora a Sam se později stavili do zámku utěšit Stelu. „Díky, že jste přišli.“ posmrkovala Stela. „Ale už klidně můžete jít, nemusíte tady být celou noc.“ „Dobře, ale zavoláš nám, když

budeš něco potřebovat, že jo?“ ujišťovala se Nora.

„Jasně. Tak ahoj, pak si napíšeme.“ rozloučila se s nimi Stela a zavřela za nimi dveřmi. Jakmile se za nimi zavřely dveře, Stela propukla v hlasitý pláč, ze kterého nakonec usnula. O měsíc později pak přišla k nově postavené soše její babičky, první královny Aradonu. „Jednou taky budu královna, a nebudu k tomu potřebovat někoho dalšího.“ zašeptala směrem k soše. Bylo to na přesně stejném místě, na kterém stála teď, o 15 let později, jako královna. „Jsi v pořádku?“ zeptala se jí Nora. Stela se usmála a přikývla. Chytly se za ruce, a pomalu procházely podzimní zahradou plnou barevných listů.

Valerie Janečková, 7.C

Kdybych to byl věděl, tak bych tam byl nešel

Ten pocit, když jsme ještě v květnu byli všichni opojeni euforií z toho, že boj nad světově proslulým, nechvalně známým a námi nenáviděným neduhem jsme vyhráli, že se znovu vrátíme do škol, že všechno bude jako předtím. Opojeni pocitem, že po dlouhých měsících strávených doma, za monitory našich počítačů, budeme zase volní, budeme se moci vrátit mezi své spolužáky, a sice přes jisté nevýhody se zase normálně socializovat. Věřím, že pro většinu z nás to bylo vyčerpávající a někdy nemožné pokračovat dál přes tu hromadu úkolů,

dní strávených čistě jen doma s rodinou. Bylo pro nás vyčerpávající každý den nadějně doufat, že se situace zlepší.

Ano, povedlo se. Situace se zlepšila natolik, že jsme si mohli všichni skoro naplno užívat prázdnin, byli i tací, kteří nevěřili, že by mohla znova nastat podobná situace jako předtím. Byli i ti, kterým těch pár hodin měsíčně ve škole bohatě stačilo, a byli by hned zase doma, ale byli i tací, kteří by s radostí přeskočili prázdniny a usedli rovnou do školních lavic plně připraveni pracovat.

Prvního září jsme tedy nastoupili běžně do školy a po nějaké době jsme si začali zvykat na ten stereotypní školní režim, který jsme praktikovali předtím. Myslím, že po takové době strávené doma návrat do školy uvítal téměř každý. Bohužel později nám ten spokojený pobyt ve škole začaly znepríjemňovat roušky. Nejprve na chodbách, potom už ve všech prostorách školy. Víím, je potřeba se chránit před nemocí, jejíž jméno zná už zpravidla každý, ale představte si to – sedíte na svojí nejméně oblíbené hodině spolu s dalšími třiceti spolužáky a každý si říká to samé. Každý přemýšlí o tom, zdali si roušku dát na chvíli pod nos, nebo se jít nadýchat k oknu, anebo to rovnou zabalit, sebrat se a jít volně dýchat ven a do školy už se za takových podmínek nikdy nevrátit. Po několika týdnech rozhodla vláda za nás... „Doma budete, to bude nejlepší řešení.“ Každý máme na toto názor jiný a já nejsem od toho, abych říkala, co je na tom správně a co ne. Na tuhle situaci si udělá obrázek každý sám a je jen na nás, jak se k tomu postavíme.

A jak vlastně souvisí název práce s tímhle textem? No, jenom chci říct, že kdybych toho prvního září bývala věděla, co nás čeká, tak bych bývala do té školy ani nešla. Čeká nás to všechno znovu, ale řekla bych, že to bude v menší míře strachu, a že se to zvládne mnohem jednodušeji, aspoň doufám.

Leona Galusková, 9. A

Já v roce 2020

„Tohle je strašně důležité si zapamatovat, proto si to podtrhněte a...“

Sedím v jedné z oprýskaných lavic, snažíc se směřovat svoji pozornost dopředu k repetitivním tónům vyučujícího, očividně stejně „nadšeného“, jako jsem já. Nejde to. Nejde se soustředit.

„Tak tohle, tohle že je rok 2020?“ Bliká nám teď spíš každému na mysli. „Tohle že je ten slavný rok, jehož příchod jsme 1. ledna tak horlivě vítali s úsměvem na tváři a očekáváním v očích? Tohle že je ten rok, co nám pozitivně a příjemně skončí toto desetiletí? No tak to určitě.“ Myšlenka, která nám teď v hlavě plave všem. Vlastně ne. Totiž, mně ne. Já si to nemyslím. A možná si říkáte: „Páni! Že by někdo, kdo je nad věcí? Že by konečně někdo, kdo nejspíš našel dobro v tomhle prokletém roce?“

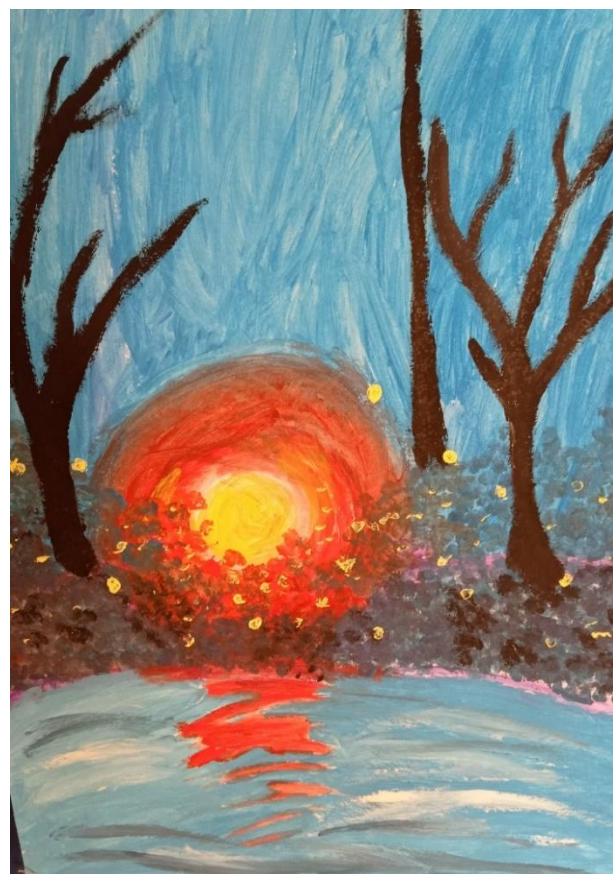
A musím říct, že ne tak docela. Zklamání? O pardon. Nebezpečí, epidemie. A já? Bohužel dole. Dole, na dně toho velkého rozbouřeného moře. Úplně na dně. Spíše tedy pod než nad věcí, abych tak řekla. Na dně jako vždycky. Na dně, stejně jako minulý rok a předminulý a vlastně i další roky předtím. To je v pořádku. Ne že by tu na celou věc nebyl výhled. Je a úplně nejlepší. Stojím dole a stačí mi kapku pozvednout hlavu, abych viděla, oč nade mnou jde. Musím ale uznat, možná je ten výhled jasný až moc. Vidět pravdu, víte? Vidět kolik špíny, bolesti je kolem. Jak nešťastně to tu vypadá a o kolik horší to bude. Není to nejspíše nic, co

byste si dobrovolně vybrali jako podmínky pro život. A ne, nemluvím teď o tom všem, co vidí ti nade mnou. Ti, kteří v tom vlnobití stále plavou, vytrvávají. Nemluvím o tom, co vidí televize, o čem diskutují ti blízko hladině. Protože oni vidí hrozbu v nových a neznámých věcech. Je to sice hezké, ano, avšak právě stará špína, kterou nikdo nebere v potaz je ta, která nás nejvíce ničí a bude ničit, dokud z nás nic nezbude.

Ta špína, co nás potápí dolů, rozežírání jako rez starý vrak. Ta špína, co se s námi táhne už tak dlouho, protože oni říkají, že je neškodná. Že jsme slabí, když nás srazí ke dnu. Ta špína, ze které se prý máme vymotat sami. Ta špína, nad kterou ostatní mávnou rukou, a nechají, ať nás stáhne na dno. Ta špína, kterou všichni ignorují pro vlny, které jsou dle nich ty, kterých bychom se měli obávat. Jenže stačí se zamyslet a dojde nám, že vlny jsou naprosto běžný, přirozený jev, že jsou naprosto normální a zkrátka sem tam uhodí. Ale špína ne. Vrství se a ničí okolí. Když přijde, jen tak se nevytratí. Když nás polapí, nepustí. Na rozdíl od vln nikam nejde a nezmizí jenom tak.

„Hej, mluvím na tebe! Dávej pozor.“ Bodnou mé uši ostrá a podrážděná slova učitelky. „Já si to tu nevykládám pro sebe. Seberte se! Chovejte se na svůj věk!“ No samozřejmě. Já to chápu. Chápu ta slova a vím, proč je slyším stále dokola. Ano vím. Jenomže kdyby se tak šlo soustředit. Kdyby viděli ten odpad, co nás drží dole. Kdyby chápali, jak těžké je bojovat pod nekonečně velikou vahou moře. Jak těžké je rozvázat jen i provázek kolem krku, pod tlakem, který nás už tak dlouho tíží. Kdyby se šlo soustředit. Řeknou si, že je to naše věc. Řeknou, že tohle do hodiny nepatří, že jsme slabí. Ale nejsme. A do hodin to patří.

Učitel není jen člověk, který nám má vysvětlit látku. Věřím, ač mohou mít někteří potřebu o tom diskutovat, že učitel je člověk, který nám má dát víc, než znalosti o tom, jak vypočítat

objem krychle, či určit větný člen. Znalosti do života. Vzpomínky, a asi by vás to nenapadlo, ale i podporu. Je však jakýmsi způsobem zažito, že se člověk cítí být lepší, když je na vyšší pozici. Že se jeden snaží odrážet od jiných, ale bohužel je tím ještě více potopit, jen aby on sám zůstal nad hladinou. A není překvapením, že škola je ideálním místem. A neplatí to jen mezi žáky. Už nedržíme pospolu, abychom pomohli tonoucím, nýbrž se od nich sami odrazíme.

Nedržíme pospolu, abychom se vytáhli nad hladinu, naopak druhé potopíme dolů. Budeme takto bojovat napořád a k ničemu to nepovede. Jenže tohle vidí jen ti, co jsou již dole. A pro ty už je pozdě. A je jich obrovská spousta a bude jich víc.

Šárka Hejlová, 9. A

Bylo, nebylo ....

ASHELKA A TŘI APLIKACE

Ashelce už dlouhou dobu říkali její spolužáci, že by si mohla nainstalovat sociální síť. Nebyla si vůbec jistá, jestli by si je měla stáhnout, nebo ne. Jednoho dne po škole se nakonec rozhodla nainstalovat je do svého mobilu. Začala s Fishbookem. Vytvořila si účet se jménem Ashelka Tříoříšková. Hned poté jí poslali nějací lidé žádost o přátelství. Nevěděla, co dělat, tak jim to prostě přijala. Koukala na svůj mobil a pomalu se svým ukazováčkem přibližovala k obrazovce, kde bylo tlačítko 'Potvrdit'. Jakmile ho stiskla, zavibroval jí telefon a na displeji se zobrazilo oznámení, že má nového přítele na Fishbooku. Seděla u mobilu celé odpoledne. Našla si zde i své spolužáky a poslala jim žádost o přátelství. „Proč mě nenapadlo už dřív si nainstalovat Fishbook? To je směšné,” pousmála se Ashelka nad svou připomínkou a pokračovala dál ve scrollování.

Později téhož dne se jí její maminka zeptala, co dělala celé odpoledne. Ashelka jí pověděla, že si stáhla do mobilu jednu velmi zábavnou aplikaci s názvem Fishbook. Maminka se na ni podívala s otevřenými očima a byla v šoku, protože věděla, co by se mohlo stát, kdyby na té aplikaci nebyla opatrná. „Co jsi říkala? Fishbook? Tahle aplikace je hodně nebezpečná, měla by sis ji odinstalovat. Četla jsem na internetu, že to může být i dost návykové a můžeš na tom být závislá,” informovala Ashelku její starostlivá maminka nejistě.

Ashelka upřela svůj pohled na telefon položený na stole, vzdychla si a usmála se: „Neboj, mami, budu opatrná. Jenom mě, prosím, nenuť si to odinstalovat. Má to hned několik důvodů. Ale ten největší je, že nechci být souzena za to, že nepoužívám tak populární aplikaci, kterou má každý člověk, kterého potkáš,” podívala se na svoji matku a čekala na odpověď. Ona si však povzdychla a lehce kývla. Ashelka se usmála od ucha k uchu, poděkovala šťastně své mamince a odešla do svého pokoje.

Další měsíc strávila doma na mobilu. Místo toho, aby šla ven s kamarády, kteří jí ovšem i psali, ať s nimi jde ven, si psala se svými novými kamarády na internetu. Postupně si nainstalovala další dvě aplikace, a to Instantgram a Dinter. Instantgram jí sloužil jako Fishbook, tudíž si tam našla nové kamarády a postovala své fotky na svůj profil. Ale však

Dinter.. ten si stáhla do svého mobilního zařízení, protože jí to poradil jeden její nový, hodně dobrý kamarád Alex.

Alex byl, nebo aspoň tohle psal Ashelce na Fishbook do zpráv, naprosto obyčejný puberták jako Ashelka. Oba byli jedináčci a neměli moc kamarádů. Proto se začali bavit. Často si spolu i volali a díky tomu si vybuodovali velmi pevný vztah mezi sebou.

Tento chlapec nebyl ale jediný Ashelčin kamarád. Na Instantgramu si našla dalšího, velmi sympatického chlapce. Jmenoval se Denis. S ním vycházela úplně skvěle. Jako kdyby to byl osud se s ním seznámit na internetu. Každý den si spolu psali a Ashelka k němu začala cítit víc než jenom přátelství.

Ale Denis ani Alex jí nestačili, a tak si našla dalšího pohledného hochu. Tentokrát to byl Oliver. Do všech se postupně časem zamilovala. Nebo si to alespoň myslela.

„Tak jak ses měla dneska ve škole?“ zeptal se jí Alex svým mírně chraplavým hlasem. Ashelka se zamyslela nad svou odpovědí a pověděla mu: „No, nebylo to špatné, ale byla bych radši, kdybys tam byl i ty,“ našpulila své jemné, narůžovělé rty ze smutku. Alex ji sice neviděl, protože oba měli vypnutou kameru, ale cítil ve svých kostech, že je z toho smutná. „Hele, nebuď z toho smutná,“ ušklíbl se sám pro sebe. „Co kdybychom se tento víkend potkali? Jenom ty a já. Klidně přijedu za tebou do města... Co ty na to?“

Ashelka právě připravovala večeři, když v tom přijde domů její máma. Ashelka se radostně usměje a pozdraví svou maminku. Matka jí úsměv opětuje. Obě večeří v tichu, ale jakmile Ashelka dojedla, začala povídat: „Mamiii! Víš jak jsem ti říkala o těch aplikacích? Našla jsem si tam spoustu nových kamarádů!“ Ashelka to nemohla ani doříct, když jí máma skočila do řeči: „Ashelko, všimla jsem si, že poslední dobou vůbec nechodíš ven a sedíš pořád doma u mobilu. Podle mě by bylo lepší, kdyby sis je odstranila z tvého mobilu. A s těmi kamarády... Víš, co jsem ti říkala, ne?“ starostlivě se podívala na svou dceru Ashelku. „Já vím, mami, ale nech mě prosím domluvit. No prostě jsem si našla jednoho takovýho kamaráda. Jmenuje se Alex a je hrozně moc milý. Dneska odpoledne jsme si volali a on mi nabídl, že bychom se mohli potkat! A neboj, nikam bych nejela. On by totiž přijel za mnou. Jel by sem vlakem a byli bychom jenom tady kolem ve městě. Jo a je mu 17, je velmi rozumný a jsem si jistá, že mi nic neudělá. Mami, prosím, pusť mě s ním ven,“ prosila Ashelka svou maminku. Ta se na ni podívala nejistě a zamyslela se. „No já nevím, Ashelko, moc mu nevěřím. Hele, já nad tím ještě popřemýšlím a dám ti zítra vědět. Umyj to nádobí a jdi spát brzo, ano?“ usmála se maminka a odešla do ložnice.

Hned jak v kuchyni douklízela, šla do pokoje a napsala všem svým třem kamarádům. Alexovi napsala, že se ptala své mámy, ale ta se ještě nerozhodla. Denisovi a Oliverovi oznámila, že se možná bude moct potkat se svým internetovým kamarádem. S kluky si opět psala celý večer a šla spát velmi pozdě. Druhý den však vstávala velmi brzo, aby mohla udělat snídani do postele své mamince, aby jí víc přiměla k souhlasu. Pomalu otevřela dveře od ložnice své matky a tiše řekla: „Mami, nesu ti snídani do postele!“ usmála se. Její maminka se na ni tázavě podívala. „Děkuji?“ zvedla své jedno obočí. „Vůbec nemáš za co! Užij si svou snídani, já jdu do školy,“ odešla z pokoje a poté se dala na cestu do školy.

„Cože?? Takže s ním můžu jít zítra ven? Vážně? Děkuju moc, mami!! Jsi nejlepší!“ zaječela Ashelka a radostně objala svou mámu. „Ale buď co nejvíc opatrná, ano? Nikdy nevíš, co je to za člověka,“ Ashelka rychle zakývala hlavou a běžela do svého pokoje zavolat Alexovi. Dohodli se, že se sejdou v parku v deset hodin ráno. Celý večer si spolu volali a domlouvali se, kam půjdou, či kde se vyfotí.

Den, na který oba čekali, konečně nastal. Oba vstali velmi brzo. Alex nastoupil na vlak, Ashelka ještě snídala. Pak se rychle převlékla, připravila se a odešla z domu. Hned jak vyšla z domu, nasadila si sluchátka a šla směrem k parku. Sedla si na lavičku a čekala, až Alex přijde. I když jí přišlo trochu divné, že Alex ví, kde je park v jejím městě, ve kterém nikdy nebyl, neřešila to. Prostě se na něho těšila a nemohla se dočkat, až ho potká na živo a obejmě ho. Zrovna, když koukala do mobilu, se někdo lehce dotkl jejího ramene. Podívala se, kdo to je. Vypadal jako Alex. Teda aspoň vypadal mladě a vycházela z toho, že je to on. „Alexi..?“ otázala se, ale chlapec se podíval divně a odpověděl jí: „Já nejsem Alex... jen jsem vám chtěl říct, že byste v tomto osamělém parku neměla být sama. Ale jak vidím, tak tu na někoho čekáte. Dejte na sebe pozor,“ řekl cizinec a odešel. Ashelce to přišlo divné, že jí všichni pořád říkají, ať si dává pozor, ale co už.

Po chvíli přišel do parku starší pán. Jak spatřil Ashelku, došel k ní. „Ahoj, jsem Alexův táta. Alexe bolí noha, tak mi řekl, ať pro tebe přijedu a přivezu tě k němu. Pojď, tamhle za rohem je moje auto.“ Ashelka si nebyla jistá, jestli by měla jít, nebo ne, ale potom ji muž popadl za ruku a vedl ji ke svému autu. V tu chvíli Ashelce došlo, že to není Alexův táta, ale nějaký pedofil, co předstíral, že je Alex a teď dokonce i jeho otec. Ashelka začala volat o pomoc. Ten muž se bál, že by ji opravdu mohl někdo slyšet, tak jí dal dlaň přes pusku. Když už byli u auta, chtěl ji nacpat dozadu, ale v ten moment, co ji posadil na sedadlo, spadl na zem, protože ho někdo žďuchnul. Popadl rychle Ashelku a utekli pryč z parku. Když už byli dostatečně daleko, Ashelka se ho zeptala, jak se jmenuje. Po cestě se seznámili víc a víc a nakonec ji zachránil její kamarád, kterého znala z Instagramu, Denis.

Chlapec jí všechno vysvětlil, jak se sem dostal a jak zjistil, že Alex je vlastně pedofil. Taky jí nakonec řekl, jak si zabezpečit své sociální sítě. Hned jak Ashelka dorazila domů, dala si svůj účet na Fishbooku a Instantgramu soukromý a Dinter si odinstalovala. Následně všechno řekla své mamince a už nikdy nevyhledávala kamarády přes internet... kromě Denise.

Sabina Hoang, 9. B

Kdybych měl tři přání

Kdybych měl tři přání, to si vůbec nedokážu představit, protože by to byl ten nejlepší moment v mém životě!

Přesto se mi jednoho dne naskytla možnost, že se mi tři přání splní, ale mám na to přesně 24 hodin. Hned večer jsem začal přemýšlet, co si tak můžu přát a aby to nebyly samé hlouposti. Tak jsem na list papíru napsal několik možností a zjistil, že tři přání je hrozně málo, proto musím vybrat ta nejlepší! Začal jsem přemýšlet, která přání to budou a jak jsem hluboce bádala v mysli, náhle jsem usnul. Ráno jsem se vzbudil a vedle mě ležel papír, kde bylo uvedeno mnoho možností, co si přát a já nevěděl, co si vybrat!

Znovu jsem začal přemýšlet, přičemž mi zbylo jen pět přání. Dal jsem si pauzu, abych na to nemusel pořád myslet. Po pár hodinách jsem již věděl, která tři přání to budou: 1. aby se mi v budoucnosti dařilo, 2. aby byl ve světě mír, 3. aby byla rodina a blízcí zdraví.

Přáníčka jsem dal do obálky, položil je na stůl a šel spát. Když jsem se ráno vzbudil, obálka na stole již nebyla.

Timur Pjatygin, 9. A

Krátká pohádka na dobrou noc

Psí škola

Už zase je pondělí a pejsek Jonáš musí do psí školy. Vůbec se mu tam nechce. Jeho maminka Alice na něho volá: „Vstávej, ať nezaspíš!“ Jonáš se převrací jako palačinka na pánvi, kňučí, nadává a pořád si na něco stěžuje: „Ta škola mě nebaví a snídaně mně taky nechutná.“ Nakonec ale poslušně všechno jídlo sní a otráveně odchází do školy.

Po cestě se loudá a hraje si s klacíkem, když najednou zahlédne nějakého nového pejška, jak jde také do školy. Protože je Jonáš velice zvědavý a má rád nové kamarády, tak za ním utíká, co mu síly stačí, aby se s pejskem mohl seznámit. Už je skoro u Alíka, tak se neznámý pejsek jmenuje, ale najednou se mu zamotají nohy a upadne. Ostatní pejsci se mu začnou smát, avšak Alík mu bez váhání přispěchá na pomoc.

Od té doby se z nich stanou nerozluční psí kamarádi a Jonáš se každé ráno nemůže dočkat, jak se ve škole uvidí se svým nejlepším přítelem.

Michaela Tischerová, 9. A

Kdybych měla tři přání

Každý z nás si alespoň jednou jedinkrát něco přál. Ať už to bylo k narozeninám, k Vánocům nebo jen proto, že to musel nutně mít, jelikož to měli i ostatní, na tom nesejde. Když jsem četla téma, o kterém jsem chtěla psát, vzpomněla jsem si na to, co jsem si přála jako malá.

Už jako dítě jsem se totálně zbláznila do koní, a proto bylo mým vysněným přáním mít vlastního koně. To se mi sice nesplnilo, avšak naučila jsem se na něm jezdit. Moje druhé a zároveň největší přání bylo stát se veterinářkou. Pro lidi, co mě znají, to nebylo nic překvapujícího, protože všichni vědí, jak moc mi na zvířatech a přírodě záleží.

Když se na to všechno dívám s odstupem času, zjišťuji, že tehdy člověk moc nepřemýšlel nad tím, jak se rozhodneme a jak těžké bude své přání splnit. I teď mám jedno přání, a to udělat přijímací zkoušky na vysněnou školu.

Adriana Hodaňová, 9. A

POHÁDKA NA DOBROU NOC

Byla jednou jedna chaloupka a v té chaloupce bydlela stará, opuštěná, milá paní. Nikdo ji nenavštěvoval, protože se v minulosti hodně pohádala se sestrou, proto se stařenka odstěhovala a postavila si chaloupku uprostřed lesa. Dnes už toho obě sestry litují.

Vedle chalupy je potůček, na plotě nádherně cvrlikají ptáčky, jednoho si dokonce i ochočila. Nikdo tam nebydlí, nechodí, tudíž je tam klid.

Jednoho slunečného dne si taková menší rodinka usmyslela, že by se mohla projít do zdejšího lesa. Maminka s tatínkem a dceruškou nasedli do auta a vyjeli. Obdivovali tu krásnou přírodu. Přijeli k lesu a šli se projít. Vzali si košík, kdyby tam náhodou našli nějaké ovoce nebo houby.

Najednou došli strašně daleko. Nevěděli, jak se dostat zpět. Začalo se stmívat, tatínek zahlédl nějaký domeček. Šli se tam rychle podívat, z domu vyšla stará, špinavá žena. Zeptali se jí, jestli neví, jak se dostat na začátek lesa. Stařenka jim nabídla nocleh, protože cesta zpátky je dlouhá, ještě k tomu v noci. Oni to přijali.

Žena jim uvařila guláš. Společně se najedli a šli spát. Ráno si ještě povídali. Ptala se jich, odkud jsou, když jí to řekli, strašně se divila. To bylo právě místo, kde dříve bydlela se svojí sestrou. Nabídli jí, že se tam s nimi může jet podívat, jestli je to pravda. Stařenka ukazovala cestu k autu. Když byli u auta, vyjeli. Otevřeli dveře do domu, tam stála její sestra.

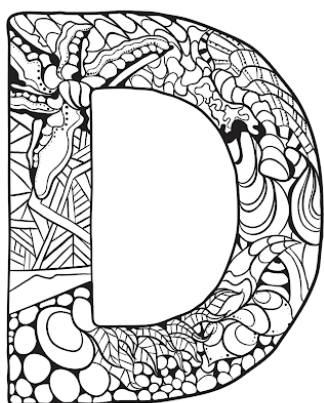
Objaly se a všechno si vysvětlily. Babičku si zase nastěhovali k sobě domů a žili šťastně až do smrti.

Do chaloupky už jezdili pouze na letní dovolenou.

Nela Štarhová, 9. A

Hrátky s písmenky a slovy

Příběh, ve kterém všechna slova začínají stejným písmenem

Denisa drží dietu. Divná dieta: Dneska dopoledne dojedla džem, denně do noci dlabe dýňový dort. Deniso? Dlouho držíš dietu? Dost dlouho - dvacet dní. Dou deka dolu? Doufám. Denisa dostala dietou dolů devadesát dekagramů. Dost dobré!

Ivan Šorban, 9. D

Domácí dýňový džem

Dvanáctiletý David Dělá domácí dýňový džem, děda dříme, Dominik dělá dříví. Dědo džem dovařen. Děda dojde, džem dochutí. Džem dej dvacet dní doležet. Dobře dědo, dopoví

David. Dva džemy dej Dominikovi, dělá dříví. Dominik dojde, dědo ,dáme džem? Dej si. Dost dobrý, dopoví Dominik. Devatenáctého dubna donesu další dvě dýně, doděláme další dýňový džem.

Patrik Ujezdský, 9. D

Nečekané nesnáze

Nejprve Norbert nahlédne na nuzný nákup. Nemá nejmenší nápad na nakrmení. Nejde na náves, nýbrž na nonstop. Nakoupí náhrdelník, nať, nůž, nůši na nákup. Nahlédne na náhrdelník. Náhrdelník Norbertovi nepříjde nepěkný. Najde nápis na náhrdelníku. Neprodejné. Naštvaný Norbert nechá náhrdelník náhrdelníkem. Nanyнка nabízí Norbertovi náušnice. Nač náušnice? Nejraději nemá náušnice. Nanyнка nutí Norbertovi náušnice. Norbert našťvaně nahání Nanyнку.

„Nevděční nakupující!“ nadává Nanyнка. Norbert na ni nemá náladu. „Neskutečná náno!“ nadává Norbert Nanynce. Není nadšená. Nabízí Norbertovi nášup. Norbert nášup nepochopí. „Nášup na nos nebo na nakrmení?“ Nanyнка nic neodpovídá. Nazlobený Norbert nalezne nášup na nakrmení. „Ne, nejz náš nášup!“ nasupená Nanyнка není normální. Neví, nač Norberta nejprve nalákala. Nenávist nekončí. Norberta na Nanynce nalezne následující nakupující. Netuší, nač nahlíží. Namíří na náměstí. Na náměstí najde náboj. Návrat na nonstop není nepříjemný. Nový nakupující nejprve nabídne náboj Nanynce. Norbert nakonec nakoupí Nanyncin náboj namísto náhrdelníku.

Veronika Novotná, 9. D

Půlnoční příběh

Po půlnoci pětadvacátého prosince přišel pytlák políčit pasti po prázdném poli. Přinesl pasti, pušku, pytel, prak. „Polapím prase, potom polního ptáka, pak půjdu pryč. Prase prodám Petrovi, polního ptáka pošlu panu Pokornému.“ pravil pytlák promyšleně.

Prásk! Prase padlo, pytlák pádil poskokem pro prase. Prohlížel prase pečlivě, pak prase pohnulo prackou. „Pomoc!“ Pytlák povyskočil, poté pádil polekaně po poli pryč. Prase povstalo, protřepalo pracky, poté proběhlo polním porostem pryč.

Viktorie Křížová, 9. D

Prodavačka Petra poznala pošťáka Pepu, ponejprv přátelé, později procházky přírodou. Později Pepa pracuje, přidává přesčasy, přichází pozdě. Pepa pořád pryč. Pak Petra poznává podnikatele Přemysla při penězích. Přemysl pořizuje Pavle přepych. Přemysl pozve Petru po práci povečeřet. Přichází půlnoc. Pepa podezírá Přemysla. Pepa proti Přemyslovi.

Josef Korbář, 9.C

Právě přestalo pršet...

Před prahem Procházků přistál podivný papír. Podívej, poštovní psaní.

„Pomozte policii při pátrání po podezřelém pachateli, panu Padouškovi. Popis postavy: podsaditá postava, pleš, přerostlý plnovous, potetovaná pravá paže plameňákem“.

Podivná prosba. Pojd', probereme požadavek při procházce po pláži. Přiber peněženku, pak půjdeme přikoupit pizzu pepperoni pro podvečerní párty, přijdou přátelé.

Pan Procházka protřepal pláštěnu, přichystal právě prosušené polobotky, protože předtím pršelo pořádně. Pojdme.

Prošli pláž, pozorovali ptáky poletující přes plachetnice. Proč pořád pokřikují? Podívej, pasažér přepadl přes palubu. Plave podél pobřeží. Podezřelý, pravá paže pořád potopená. Podivné plavání přitáhlo pozornost paní Procházkové. POZOR! Podej papír, porovnáme popis pachatele. Páni, přesný popis plavajícího pána. Pojdme povědět policii podezření. Přijela policie, polapili pachatele, poděkovali Procházkovým.

Přicházel podvečer. Procházkovi prožívali pocit potěšení. Pomohli přece pachatele polapit.

Přichystali párty, pobavili přátele příběhem. Pojednou Paní Procházková panicky pohlédla po panu Procházkovi. Postrádám peněženku! Pan Procházka posměšně prohodil, proč panika?

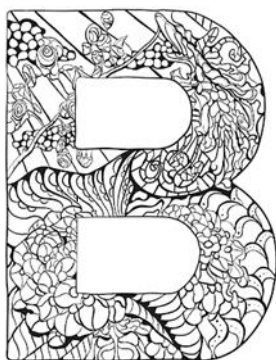
Potutelně pokukoval pod parapet. Peněženka!

Příběh plný překvapení.

Viktoria Čornejová, 8. D

Bohuš Blažek býval bubeníkem brněnského bigbítového bandu. Bezvadně bubnoval, basoval, byl bestsellerem bandu Brunensis Brno. Bohušův bratr, bývalý brněnský boxer Bartoloměj Blažek, blahopřál Bohušovi brzy. Bohuš bohatýrsky baštil, bachratil, bídňě běhal. Brzy byl bezmocný bernardýn. Blboun blondátý bojkotoval bubny, bigband i Brno. Bezdomovec byl brzy.

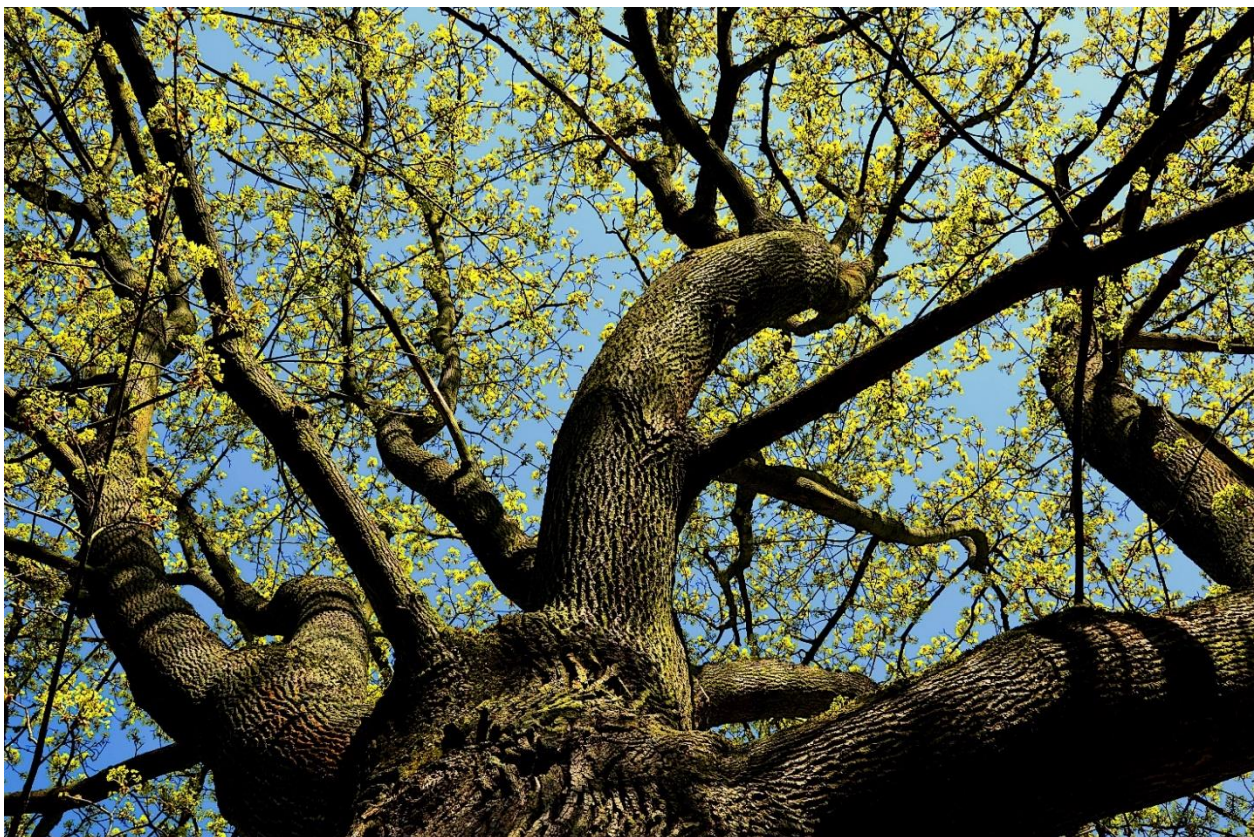
Ema Pečinková, 9.D

Král, princ a pes

Žil byl pan král. On měl pět dcer. I syn tu byl. Měl ho moc rád. Pan král byl stár. On moc se bál, co bude dál, až smrt ho jme. Syn je moc mlád, má jen šest let. A sic pět dcer, však zeť tu nět. Chtěl lék, co smrt dá dál. Tak šel princ na pout' v dál. Šel přes les kol skal. Tu řev se nes jak hrom. Jde dál. Tu past je zlá, v ní pes. On řve jak tur. Co je? Ptá se ho princ. Já chyt se v past. Princ psa vzal a dal mu pít a žrát. Dál šel pes s ním. Kam jdeš, ptal se ho pes. Pro lék na smrt, na to princ. Já vím, kde je. Zde sluj, v ní drak a krev co on má, je tvůj lék. Princ šel, vzal meč. Ťal mu hnát, chyt krev v měch. Pak šel zas zpět. Ted' noc, kol tma, už hrad tu je. Však stráž se lek, když zřel psa. On tak moc se lek, že jenom vzdech, pak leh a zdech. Princ dal mu krev, on hned vstal a jen se smál. Král byl moc rád, že syn je zpět a zdráv. Vzal si lék a vlád dál. Za pár let dal moc dál. Pak vlád princ a byl z něj král. Co dál? Dál nic, jen zvon bim, bam.

Matouš Sedláček, 9. B

*Školní vířet v karanténě vychází při ZŠ Letovice, Komenského ulice 5
Vydání 81., prosinec 2020, toto číslo je neprodejné
Adresa: www.zsletovice.cz, skolcas@seznam.cz*